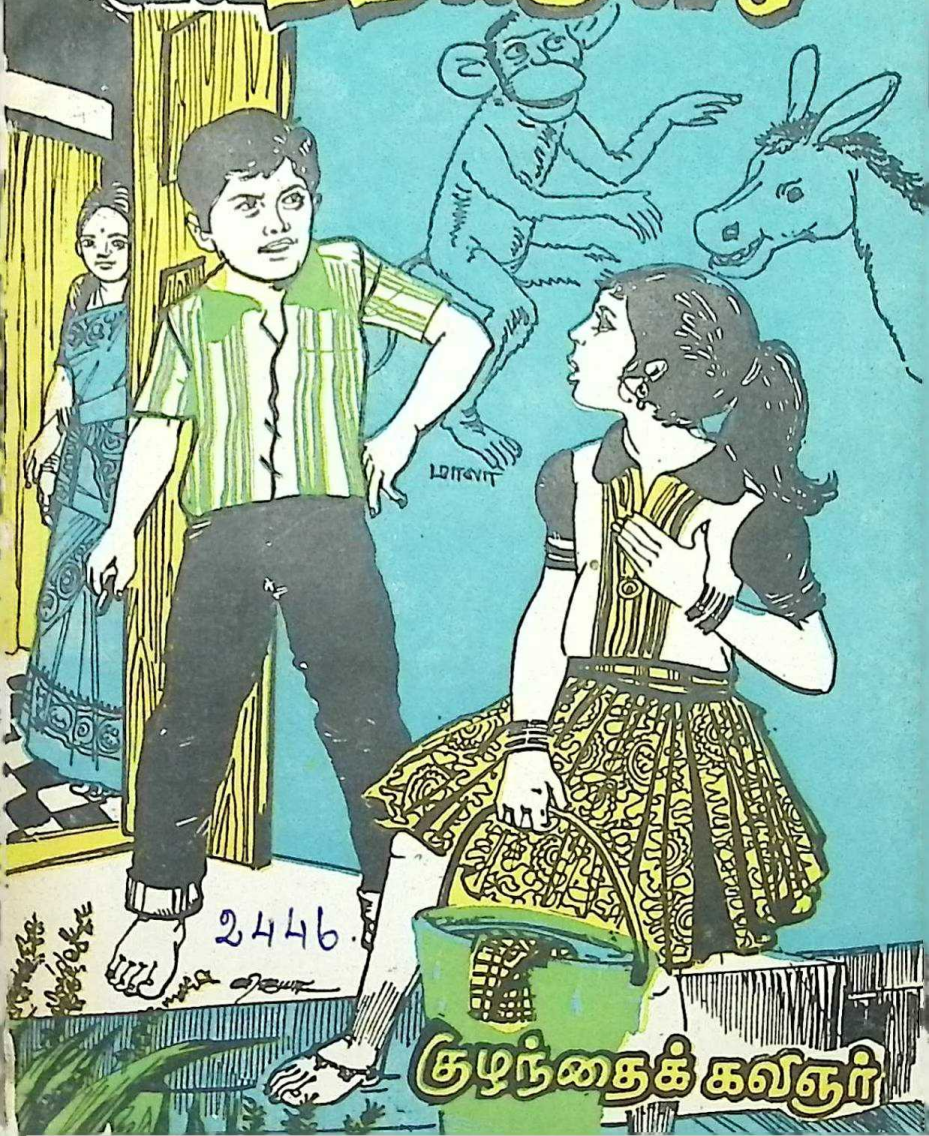

வெற்றிக்கு வழி

குழந்தைக் கவனம்

(படிக்கவும், பள்ளிகளிலும், சிறுவர்
சங்கங்களிலும் நடிக்கவும் ஏற்ற நாடகங்கள்)

குழந்தைக்கலஞர்
அழ.வள்ளியப்பா

விற்பனை உரிமை:

பாரிநிசையம்
184.பிராட்டே.சென்னை-600108

Tamil

VERTIKKU VAZHI (plays for Children)

Author : AL. Valliappa

Illustrator : Vijaya

Publisher : Kulandai Puthaka Nilayam,
Madras-40.

Sole Distributor : Paari Nilayam, Madras-1.

Printer : Jeevan Press, Madras-5.

First Edition : July, 1984

Price : Rs. 4-50

வெளியிட்டோர் :

குழந்தைப் புத்தக நிலையம்
சென்னை-40

விலை ரூ. 4-50

சிறுவர் நாடகம் பற்றி...

அறிஞர் அண்ணா :

தமது கற்பனையில் என்னென்ன தோன்றுகிறதோ, அதையெல்லாம் யார் வாயிலாகவாவது பேசவைக்க வேண்டும் என்று எழுத்தாளர் களுக்குத் தோன்றும். அந்த மயக்கத்தைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு, சிறுவர்கள் எதைப் பேசுவார்களோ, எப்படிப் பேசுவார்களோ, எந்த வகையில் பேசுவார்களோ அந்த வகையிலே நாடகத்தை எழுதித் தரவேண்டும்.

அவ்வை டி. கே. சண்முகம் :

கல்வித் துறையில் செய்வதுபோல் கலைத்துறையிலும் பருவத்திற்கேற்ற நாடகங்கள்—திரைப்படங்கள் ஏராளமாக வெளிவர வேண்டும். அவ்வாறு வெளி வந்தால்தான் குழந்தைகளை-மாணவர்களை நாம் ஒழுங்கான பாதையில் திருப்ப முடியும்.

ஹென்றி கெட்டல் :

காது நிறையக் கேட்பதைவிடக் கண் நிறையப் பார்ப்பதையே குழந்தைகள் விரும்புகின்றன.

திருச்சி பாரதன் :

திருமணங்களில் இசை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப் படுகின்றன. அதேபோல், வசதி படைத்தவர்கள், தங்கள் குழந்தைகளின் பிறந்தநாள் விழாவில், குழந்தை நாடகத்தைப் பொது இடத்தில் நடத்தச் செய்து, எல்லாக் குழந்தைகளையும் வந்து பார்க்கச் செய்யலாம்.

இந்த நாடகங்கள்

இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ள நாடகங்கள் படிப்பதற்கு மட்டுமன்றி, மேடைகளில் நடிப்பதற்கும் ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளன.

‘ரோஜாச் செடி’, ‘அரக்கனின் தோட்டம்’ — இரண்டும் ஏற்கெனவே சென்னை வாடுனாலியில் ஒலிபரப்பானவை.

‘ரோஜாச் செடி’, ‘வீண் பெருமை = வேதனை’, ‘வெற்றிக்கு வழி’ — மூன்றும் தொலைக் காட்சியில் சிறுவர் நிகழ்ச்சியில் நடிக்கப் பெற்றவை.

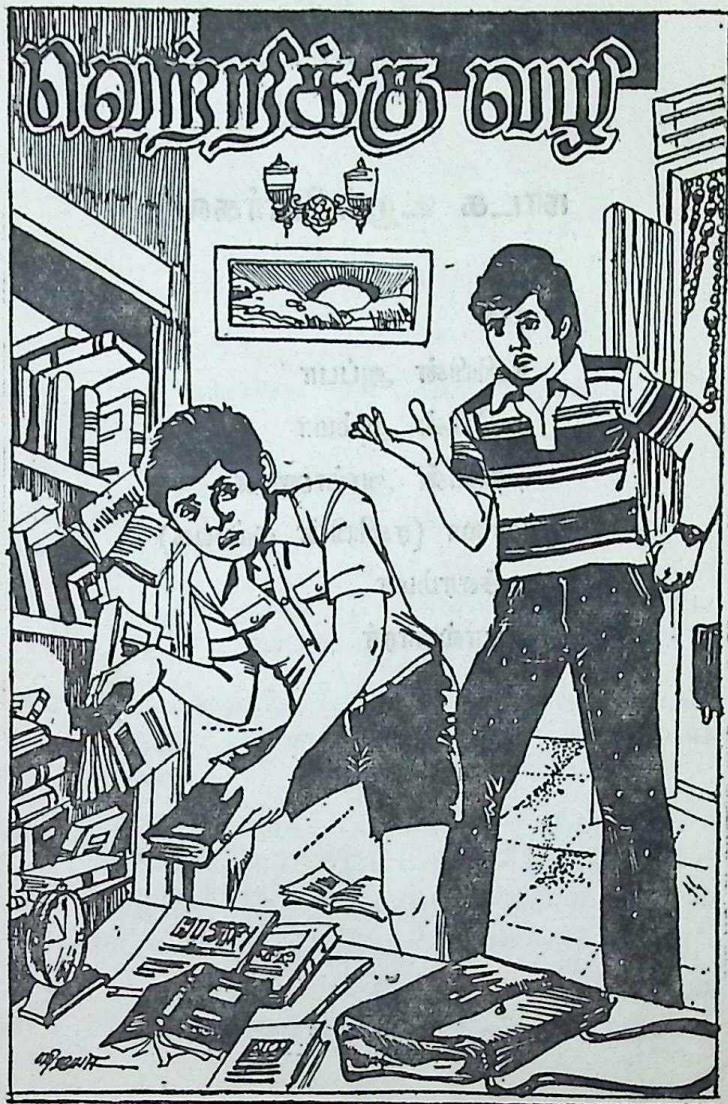
பின்னர் இவையனைத்தும் ‘கோகுலம்’ இதழில் அச்சேறி வெளியானவை.

வாடுனாலி, தொலைக்காட்சி நிலையத் தினருக்கும், ‘கோகுலம்’ நிர்வாகிகளுக்கும், மனங்கனிந்த நன்றி.

ரோஜாச்செடி, வீண் பெருமை = வேதனை, வெற்றிக்கு வழி — மூன்றும் பல இடங்களில் பலமுறை நடிக்கப் பெற்றுப் பலரது பாராட்டையும் பெற்றவை.

இந் நாடகங்கள், பள்ளி விழாக்களும் சிறுவர் சங்க நிகழ்ச்சிகளும் சிறப்புடன் நிறைவேறப் பெரிதும் துணைபுரியுமென நம்புகிறோம்.

—பதிப்பாளர்

நாடக உறுப்பினர்கள்

ரவி

ரவியின் அப்பா

ரவியின் அம்மா

ரவியின் அண்ணன்

மாலா (ரவியின் தங்கை)

டிச்சரம்மா

தபால்காரர்

இந்துமதாபிமான சங்கம்
காவரக்குடி-623 001.

காட்சி—1

இடம் : ரவியின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : ரவி, அவன் அப்பா,
தங்கை மாலா.

அப்பா : ரவி ! டேய் ரவி !

ரவி : என்னப்பா ?

அப்பா : இன்னும் நீ குளிக்கல்லே, சாப்
பிடல்லே; இப்போ மணி என்ன தெரியுமா ?

ரவி : (தன் கையில் கட்டியுள்ள கடிகாரத்தைப்
பார்த்து) இன்னும் ஏழரைகூட ஆகல்லியே
அப்பா.

மாலா : ஏழரையாகி எவ்வளவு நேரமாச்சு !
இப்போ மணி எட்டரை. ரேடியோவிலே
இங்கிலீஷ் நியூஸ்கூட வாசிச்சு முடிச்சாச்சு.
ரவி, உன் கடிகாரத்தைச் சரியாகப் பாரு.

ரவி : எனக்கென்ன கடிகாரம் பார்க்கத் தெரி
யாதா ? சரியாத்தான் பார்த்தேன். இதோ

சின்ன முள்ளு ஏழுக்கும், எட்டுக்கும் நடுவிலே இருக்கு. பெரிய முள்ளு ஆறிலே இருக்கு.

அப்பா : அப்படினா உன் கடிகாரத்தைக் காதிலே வச்சுப் பாரு.

ரவி : (கடிகாரத்தைக் காதிலே வைத்துப் பார்த்துவிட்டு) அட்டே, இது என்ன ஓடல்லே ? நின்னு போச்சு !

அப்பா : ரவி, நாம நாலுவேளையும், வேளை தவறாமே சாப்பிடுறோம். ஆனால், கடிகாரத்துக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளை சாவி கொடுக்க உன்னாலே முடியல்லே. சரி, நீ எப்போ சாவி கொடுத்தாய் ?

ரவி : அதுவா...நேத்துக் காலையிலே...இல்லே, இல்லே...முந்தா நாள் காலையிலே சாவி கொடுத்தேன்...

அப்பா , சரி, அதுக்கு முந்தி எப்போ சாவி கொடுத்தாய் ?

ரவி : அதுக்கு முந்தின இரவு படுக்கப் போகையிலே சாவி கொடுத்தேன்.

மாலா : மாமா உனக்குக் கடிகாரம் வாங்கிக் கொடுத்தாலும் கொடுத்தாரு, குளிக்கிற நேரம் தவிர எந்த நேரமும் அதை ஸ்டைலாகக் கட்டிக்கிட்டே இருக்கே.

அப்பா : வீட்டுக்கு வந்ததும், கடிகாரத்தைக் கழற்றி ஓரிடத்திலே பத்திரமா வைக்கணும். கண்ட கண்ட நேரத்திலே சாவி கொடுக்கிறது, ரெண்டு முணு நாளைக்குச் சாவி கொடுக்காமலே இருக்கிறது... இதெல்லாம் சரியில்லே. எ வ் வ ள வு ஓசத்தியான கடிகாரமும் கெட்டுத்தான் போகும்.

மாலா : ரவி, நம்ம அப்பாவுடைய கடிகாரம் ஒரு நாளாவது தப்புமணி காட்டியிருக்கா? காலையிலே ரேடியோவிலே ஏழு மணி என்று சொன்னவுடனே, அப்பா கடிகாரத்துக்குச் சாவி கொடுத்திடுவாங்க. ஒருநாள்கூட நின்னதுமில்லே; தப்பு மணி காட்டினது மில்லே.

அப்பா : சரி, சரி. ரவி, நீ போய்க் குளித்துச் சாப்பிடு.

மாலா : ஆமா ரவி, பள்ளிக்கூட பஸ் வந்திடும். சீக்கிரம் தயாராகணும்.

காட்சி—2

இடம் : ரவி வீடு.

பாத்திரங்கள் : ரவி, மாலா, ரவியின் அண்ணன், அப்பா, அம்மா.

[ரவி குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சீருடை அணிந்து புத்தகங்களின் முன்பு

அமர்ந்து, அட்டவணையைப் பார்த்துப் புத்தகங்களை எடுத்துப் பெட்டியில் வைக்கிறான்.]

ரவி : முதல் பீரியட் இங்கிலீஷ்...இரண்டாவது பீரியட் தமிழ்...மூன்றாவது பீரியட் சயின்ஸ் (விஞ்ஞானப் புத்தகத்தைத் தேடுகிறான்.) எங்கே போச்சு என் சயின்ஸ் புத்தகம்? ...சேச்சே, இந்த வீட்டிலே எதை வச்சாலும், வச்ச இடத்திலே இருக்கறதில்லே...யார் எடுத்தது?

[மாலாவின் புத்தகங்கள் வைக்கும் தட்டைக் கலைத்துப் பார்க்கிறான்.]

மாலா : என்ன ரவி, நான் அழகா அடுக்கி வச்சிருக்கேன். இப்படிக் கலைச்சிட்டியே!

ரவி : என் சயின்ஸ் புத்தகத்தைக் காணோம்!

மாலா : நீ எங்கே எறிஞ்சியோ?

ரவி : ஒருவேளை...அண்ணா புத்தகங்களோடே கலந்து இருக்குமோ?

[அண்ணாவின் புத்தகங்கள் வைக்கும் அலமாரியையும் கலைத்துப் பார்க்கிறான்.]

அண்ணன் : டேய், டேய், ரவி! என்னடா இது! என் காலேஜ் புத்தகங்களை யெல்லாம் கலைச்சுப் போடுகிறாய்!

ரவி : என் சயின்ஸ் புத்தகத்தைக் காணோம்... ஐயோ, என் சயின்ஸ் புத்தகத்தைக் காணோமே ! சயின்ஸ் வாத்தியார் மகாக் கோபக்காரர். வெளியே துரத்திடுவாரே ?

[ஸ்கூல் பஸ் ஹாரன் சப்தம் கேட்கிறது.]

மாலா : (தன் புத்தகப் பெட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு) ஸ்கூல் பஸ் வந்தாச்சு. சீக்கிரம் வா, ரவி.

ரவி : ஐயோ, புத்தகம் இல்லாமப் போன சயின்ஸ் வாத்தியார் உதைப்பாரே ! வெளியே அனுப்பிடுவாரே !

[பரபரப்பாக அறை முழுவதும் தேடுகிறான். மீண்டும் ஹாரன் ஒலி கேட்கிறது.]

மாலா : ரவி, இரண்டாம் தடவை ஹாரன் அடிச்சாச்சு, சீக்கிரம் வா.

[மாலா முன்னால் ஓட, ரவியும் புத்தகப் பெட்டியுடன் ஓடுகிறான். சிறிது தூரம் ஓடியவன், திரும்பவும் வீட்டுக்குள் வருகிறான்.]

ரவி : (நடுக்கத்துடன்) ஐயையோ ! சயின்ஸ் புத்தகம் இல்லாமப் போகிறதா ? புத்தகம் இல்லாதுபோனால், மொத்து மொத்துன்னு மொத்திடுவாரு சயின்ஸ் வாத்தியார்.

[முன்னுவது முறையாக ஹாரன்
ஒலிகேட்கிறது.]

ஐயோ ! ஐயோ ! முனுவது தடவை
ஹாரன் அடிச்சட்டானே !

[முன்னும் பின்னுமாக நாலைந்து
முறை ஓடுகிறான்.]

சேச்சே, புத்தகம் இல்லாமே போகப்
படாது.

[மீண்டும் தேடுகிறான்.]

அப்பா : டேய் ரவி, இன்னும் பள்ளிக்கூடம்
போகல்லியா ? என்னடா தேடுகிறாய் ?

ரவி : அப்பா, என் சயின்ஸ் புத்தகத்தைக்
காணோமப்பா.

அம்மா : ஆமா, கண்ட கண்ட இடத்திலே
புத்தகங்களை விசிறி எறியுறது. தேவைங்
கிற போது, அதுகளெல்லாம் ஓடிவந்து
உன் முன்னாலே நிற்குமாக்கும். எங்கே
போட்டியோ?...ஏண்டா ரவி, பழைய பேப்ப
ரெல்லாம் அடுக்கி வச்சிருக்கே, அங்கே
தேடிப் பார்த்தியா ?

[உடனே, ரவி ஓடிப் போய்ப்
பழைய பேப்பர்கள் வைக்கும் இடத்தில்
தேடிப் பார்க்கிறான்.]

ரவி : ஆ ! இதோ இருக்குது, என் சயின்ஸ்
புத்தகம் ! ஆமா, யார் இதை இங்கே
ஒளிச்சு வச்சது ?

அம்மா : யாரும் ஒளிச்சு வச்சிருக்க மாட்டாங்க.
காலையிலே முனியம்மா வீடு பெருக்குகிற
போது இது கீழே கிடந்திருக்கும். அங்கே
எடுத்து வச்சிருப்பாள்.

ரவி : சே... முனியம்மாவாம் முனியம்மா...
சனியம்மா !

அப்பா : அவளை ஏண்டா திட்டுகிறாய்? இதை
யும் சேர்த்துப் பெருக்கிக் குப்பைத் தொட்டி
யிலே போடாமல் போனானே...!

ரவி : இப்போ நான் என்ன பன்றது? ஸ்கூல்
பஸ் போயிடுத்தே...!

அப்பா : பஸ் போனால் என்னடா? கால் இருக்
கில்லே? நடந்தே பள்ளிக் கூடத்துக்குப்
போ... உம்... ஓடு.

[ரவி பெட்டியுடன் ஓடுகிறான்.]

காட்சி—3

இடம் : ரவியின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : ரவி, மாலா, அண்ணன்

ரவி : அண்ணா, நம்ம அப்பா டில்லியிலேயிருந்து
நாளை மறுநாள் ராத்திரி புறப்பட்டு வருவா
ருன்னு சொன்னியே! எனக்கு ஒரு
'கிரிக்கெட் பாட்' வாங்கி வரச்சொல்லி

அப்பாவுக்கு இதோ ஒரு கடிதம் எழுதி வச்சிருக்கேன். நீங்களெல்லாம், உங்களுக்கு வேண்டியதுகளை முந்தா நாளே எழுதிப் போட்டுட்டிங்க.

அண்ணன் : ஏண்டா, நாங்க கடிதம் எழுதறப்போ நீ வீட்டிலே இருந்தால்தானே ! ஊர் சுத்தப் போயிட்டே... சரி, நேத்துக் காலையிலே சொன்னேனே, நேத்தே எழுதித் தபாலிலே போட்டிருக்கப்படாது?

ரவி : மறந்திட்டேன் அண்ணா. இதோ நான் கவர் மேலே எழுதியிருக்கிற விலாசம் சரிதானா, பார்.

[கடித உறையைக் கொடுக்கிறான்.]

அண்ணன் : (கடித உறையில் எழுதியிருப்பதை வாய்விட்டுப் படிக்கிறான்.) S. Gopalsamy, 16-A/15, N.N.A. Karol Bagh, New Delhi... என்னடா ரவி, நியூ டெல்லிக்கு மொட்டையா எழுதினால், இது போய்ச் சேர்றதுக்குள்ளே அப்பா இங்கே வந்து சேர்ந்திடுவாரே ! பின்கோடு இருந்தால்தான், தாமதமில்லாமே போய்ச் சேரும் .. இதோ நானே பின்கோடையும் எழுதிடுறேன் (எழுதுகிறான்) நியூடெல்லிக்குப் பக்கத்திலே ஒரு சின்னக் கோடு போட்டு 110 005.

ரவி : ரொம்ப ரொம்ப தாங்க்ஸ் அண்ணா.

அண்ணன் : ரவி, இந்தா லெட்டர். இப்போ மணி 5 ஆகுது. நம்ம போஸ்டாபீஸிலே 5.15-க்குத் தபால் எடுத்திடுவாங்க. உடனே ஓடு... மத்தியானமே போட்டிருக்கப்படாது?

ரவி : அண்ணா, அண்ணா, தயவு செய்து எனக்காக ஒரு உதவி செய்யணும். உன் சைக்கிளிலே போய் இந்த லெட்டரை...

அண்ணன் : தபாலிலே சேர்த்திடணும். சரி, கொடு லெட்டரை. (கடிதத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு வழக்கமாக சைக்கிள் சாவி மாட்டும் சுவர் அருகே சென்று பார்க்கிறான். சாவியைக் காணோம்!)

ரவி, சைக்கிள் சாவியை எங்கேடா போட்டாய்? சைக்கிள் கத்துக்கிறதாகச் சொல்லி, மத்தியானம் சாவியை வாங்கிப் போனியே! எங்கே எறிஞ்சியோ? கண்டகண்ட இடத்திலே போடாதேன்னு உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்?

ரவி : அடடே, சுவரிலே சாவியை மாட்டல்லியா? மேஜை மேலே போட்டுட்டேன் போலேயிருக்கு!

[மேஜை மேல் தேடுகிறார்கள்.
கிடைக்கவில்லை.],

ஐயோ, இன்னும் 10 நிமிஷம்தானே இருக்கு! தபால் எடுத்துடுவாங்களே! கிரிக்கெட் பாட்கிடைக்காமே போயிடுமே!

அண்ணன் : போகட்டுமே !... எல்லாம்
உன்னாலே வந்ததுதானே ?

[மாலாமேஜைமேல் இருந்த ரேடியோப்
பெட்டிக்கு அடியில் ஓர் ஓரமாகக் கிடந்த
சைக்கிள் சாவியைத் தேடி எடுத்து விடு
கிறான்.]

மாலா : ரவி ! ரவி ! இதோ சாவி கிடைச்
சுடுத்து. ரேடியோப் பெட்டிக்கு அடியிலே
போட்டுட்டு...

[மாலாவிடம் சாவியை வாங்கி
அண்ணனிடம் கொடுக்கிறான்.]

ரவி : அண்ணா, அண்ணா, பிளீஸ் அண்ணா,
தயவு செய்து தபாலிலே சேர்த்துடு
அண்ணா.

அண்ணன் : சரி, தபாலிலே சேர்த்துடறேன்.
ஆனால், இனிமேல் உன்கிட்டே சைக்கிள்
சாவி தரமாட்டேன், தரமாட்டேன், தரவே
மாட்டேன்.

[அண்ணன் சைக்கிளை எடுத்துக்
கொண்டு செல்கிறான்.]

காட்சி—4

இடம் : ரவியின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : மாலா, ரவி, டீச்சரம்மா.

மாலா : என்ன ரவி இது ! சுவரெல்லாம் கிறுக்கி வைக்கிறியே ?

ரவி : என்ன ! கிறுக்கி வைக்கிறேனா ? இதெல்லாம் சித்திரங்கள் ! ஓவியங்கள் !

மாலா : ஆமா, சித்திரம் எழுதறதுக்கு உனக்குச் சுவர்தான் கிடைச்சதா ?

ரவி : மாலா, நீ ஒரு பழமொழி கேட்ட தில்லையா ? 'சுவரை வைத்துத்தான் சித்திரம் எழுத வேண்டும்.' அதனால்தான் சுவரிலே சித்திரம் எழுதறேன்.

மாலா : ஆமா, வீட்டுச் சுவரிலேதான் சித்திரம் எழுதணும்னு சொன்னாங்களா ? சுவரெல்லாம் ஒரே அசிங்கமாயிருக்கு. நான் இப்போ இந்தக் கிறுக்கல்களையெல்லாம் அழிக்கப் போறேன்.

[பின்புறம் ஓடிப்போய் ஒரு வானியில் தண்ணீர் எடுத்து வருகிறாள். அதற்குள் ரவி, தான் வரைந்த குரங்குப் படத்தின் கீழ் 'மாலா' என்று கொட்டை எழுத்திலே எழுதி வைக்கிறான். அதைப் பார்க்கிறாள் மாலா]

மாலா : ரவி, வர வர உனக்குத் திமிர் அதிக மாயிடுச்சு. நான் என்ன குரங்கு மாதிரியா இருக்கேன் ? அப்பா வரட்டும் சொல்றேன்.

ரவி : அப்படினா, அப்பா வற்றவரை இதை அழிக்காமே வச்சிருப்பாய் ? அதுவும்

நல்லதுதான். அப்பா சாயங்காலந்தானே வருவாரு. அதுக்குள்ளே நம்ம வீட்டுக்கு வர்ரவங்களெல்லாம் உன் படத்தை நல்லாப் பார்க்கட்டும், ஜோராப் பார்க்கட்டும். பார்த்து மகிழட்டும்.

மாலா : அதுவரை வச்சிருப்பேனா ? இதோ அழிக்கப் போறேன்.

[வாளித் தண்ணீரை எடுத்துச் சுவரில் தெளிக்கப் போகிறாள்.]

ரவி : (தடுத்துக்கொண்டே) நான் அழிக்க விட மாட்டேன்.

மாலா : நான் அழிப்பேன்.

ரவி : விட மாட்டேன்.

மாலா : இல்லே, அழிப்பேன்.

ரவி : விடமாட்டேன், விடமாட்டேன்.

(எதிர் வீட்டு டீச்சரம்மா வருகிறார்.)

மாலா : அதோ, எதிர் வீட்டு டீச்சரம்மா வருகிறாங்க.

ரவி : வரட்டுமே.

டீச்சர் : அட்டே! இது என்ன, சுவரெல்லாம் சித்திரம்! அட, என்ன இது! குரங்குப் படம் போட்டுக் கீழே உன் தங்கை பெயரை எழுதி வச்சிருக்கியே!

மாலா : இதைத்தான் நான் அழிக்கப் போனேன்.
இவன் விடமாட்டேங்கிறான் டீச்சர்.

டீச்சர் : ரவி, உன் தங்கையை இப்படிச் கேலி
செய்யலாமா? மாலா குரங்கு என்றால், மாலா
வுடன் கூடப் பிறந்த உன்னை எப்படிச்
கூப்பிடுறதாம்? இ தெ ல் லா ம் தப்பு
இல்லையா?

ரவி : (தலைகுனிந்தபடி) தப்புத்தான் டீச்சர்.

டீச்சர் : ரவி, நீ நல்லாப் படம் போடுறாய்.
ஆனால், வீட்டுச் சுவரிலேயா படம் போடு
றது? உங்கப்பாகிட்டே சொல்லி டிராயிங்
பேப்பர், பென்சில், கலர் பாக்ஸ் எல்லாம்
வாங்கித் தரச் சொல்றேன். தாளிலே படம்
போட்டுப் பழகினால், நல்லாப் படம் போட
வரும். சீக்கிரத்தில் பெரிய ஓவியனாகிடலாம்.

மாலா : ஆமா ரவி, உன் திறமையெல்லாம் ஏன்
இப்படிப் பாழாக்குகிறாய்? டீச்சர் சொல்ற
மாதிரியே செய்.

டீச்சர் : (தன் கைப் பைக்குள்ளிருந்து சதுர
மான இரண்டு தாள்களை எடுக்கிறார்.)

ரவி, இந்தா இதை நீ வச்சுக்கோ.

மாலா, இதை நீ வச்சுக்கோ.

(ஆளுக்கு ஒரு தாளாக் கொடுக்கிறார்.)

இப்போ, நீங்க ஒவ்வொருவரும் உங்க
கையிலே யிருக்கிற தாளைச் சரிபாதிதாகக்

கிழிக்கணும். எங்கே, கிழியுங்க பார்க்கலாம். (ரவி, விருட்டென்று தானைக் கிழிக்கிறான். ஒரு பக்கம் கூடுதலாகவும், இன்னொரு பக்கம் குறைவாகவும், அத்துடன் கோணலாகவும் கிழிந்து விடுகிறது. மாலா, டீச்சர் தந்த தானை இரண்டாக மடித்து, மடித்த இடத்தில் நன்றாகத் தேய்த்து, பிறகு கிழிக்கிறான். சரிபாதியாக, பிசிறு இல்லாமல் இருதுண்டுகளும் இருக்கின்றன.)

ரவி, இதோ நீ கிழித்ததைப் பார், மாலா கிழித்ததையும் பார். கோணல் மாணலாக நீ கிழித்திருக்கிறாய். மாலா, சரிபாதியாக அழகாகக் கிழித்திருக்கிறாள். எதிலும் ஒரு ஒழுங்கு வேணும். ஒழுங்கு இல்லாத எதுவுமே உருப்படாது. காகிதத்திலே வரைய வேண்டியதைச் சுவரிலே வரையுறது, பொறுமையாகச் செய்ய வேண்டியதை அவசரப்பட்டுச் செய்யுறது, காலம் கடந்தே காரியம் செய்யுறது இதெல்லாம் நல்லதில்லை.

ரவி : ஆமா டீச்சர். நீங்க சொன்ன மாதிரி எங்க அப்பாகிட்டே டிராயிங் பேப்பர், பென்சில், கலர் 'பாக்ஸ்' எல்லாம் வாங்கித் தரச் சொல்லுங்க. நீங்க சொன்ன மாதிரியே ஒழுங்கா, அழகா, பொறுமையாப் படம் வரைஞ்சு பழகிக்கிறேன்.

டீச்சர் : இப்பத்தான் ரவி நல்ல பையன்!

காட்சி—5

இடம் : ரவியின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : ரவி, மாலா, அம்மா,
டீச்சரம்மா, தபால்காரர்.

தபால்காரர் : சார், போஸ்ட்.

அம்மா : போஸ்டா! யாருக்கு வந்திருக்கு?

தபால்காரர் : ரவித் தம்பி பேருக்கு ஒரு கடிதம்,
ஒரு பத்திரிகை வந்திருக்கு.

ரவி : என்ன! என் பேருக்கா?

(பரபரப்பாகக் கடிதத்தை வாங்கிப்
படிக்கிறான். மாலா பத்திரிகையை வாங்கி,
உறையை அகற்றி உள்ளே புரட்டுகிறான்.)

ஹய்யா என் படத்துக்குப் பரிசு!

(துள்ளிக் குதிக்கிறான்.)

அம்மா : என்ன! பரிசா! உன் படத்துக்கா!

ரவி : ஆமாம்மா. என் படத்துக்குன்னு, நான்
எழுதிய படத்துக்கு! 'பால பாரதி' பத்திரிகை
நடத்திய ஓவியப் போட்டியிலே கலந்துக்
கிட்டேன். அதுக்கு 100 ரூபாய் பரிசு கிடைச்
சிருக்கு.

மாலா : ஆமாம்மா, இதோ ரவி எழுதின
படத்தை அச்சடிச்சிருக்காங்க.

[மாலா படத்தை அம்மாவிடம் காட்டுகிறாள்]

அம்மா : என்ன படம்?...ஐயோ! குரங்குப் படமா?

மாலா : அம்மா, இது சாதாரணக் குரங்குப் படம் இல்லேம்மா. மகாத்மா காந்திக்குப் பிடித்தமான முனு குரங்குகளின் படம்! ஒரு குரங்கு தீயதைப் பார்க்கமாட்டேன் என்கிறது. இன்னொன்று தீயதைப் பேச மாட்டேன் என்கிறது. முனாவது குரங்கு தீயதைக் கேட்கமாட்டேன் என்கிறது...அடே! இதோ டீச்சர் வாராங்களே...

ரவி : வாங்க டீச்சர். என்னுடைய ஓவியத்துக்குப் பரிசு கிடைச்சிருக்கு, டீச்சர். நூறு ரூபாய் பரிசு! பரிசு பெற்ற படமும் இதோ இந்த 'பால பாரதி'யிலே வெளிவந்திருக்குது!

டீச்சர் : (படத்தைப் பார்த்துவிட்டு) ரவி, பார்த்தியா! சும்மா சுவரிலே கிறுக்கினாயார் பரிசு தருவா? எதிலும் அக்கறையும், ஒழுங்கும் இருந்தால், வெற்றி தானாக வரும்.

ரவி : ஆமா டீச்சர். நீங்க சொன்னபடி நடந்த தனால்தான் எனக்கு இந்தப் பரிசு கிடைச்சது. ஒரு நிமிஷம் இங்கே இருங்க டீச்சர். இதோ வந்திடுறேன்.

டீச்சர் : ரவி, எங்கே போகிறாய்?

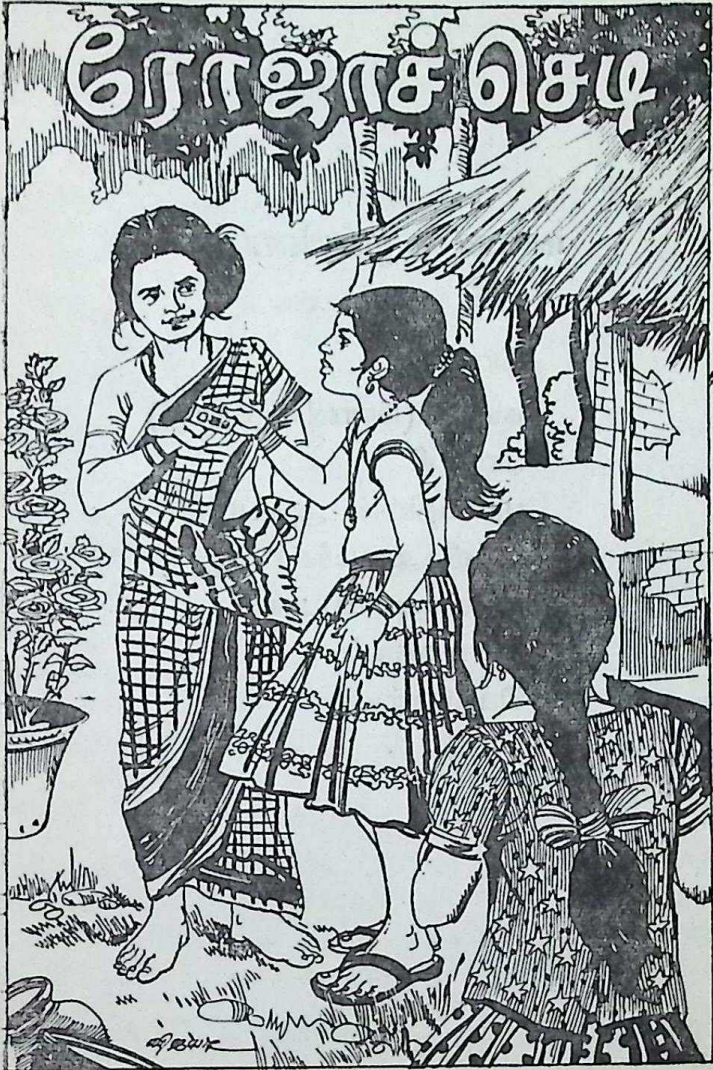
ரவி : எனக்குப் பரிசு கிடைச்சதுக்கு, உங்க
ளுக்கு ஸ்வீட் வாங்கத்தான் டீச்சர்.

டீச்சர் : நல்ல பையனா மாறிட்டியே, அதைவிட
வேறே ஸ்வீட் வேணுமா ?

(திரை)

நாடக உறுப்பினர்கள்

மீரா

கமலா (மீராவின் தோழி)

பார்வதி

பார்வதியின் அம்மா

கல்வி அமைச்சர்

சங்க அமைப்பாளர்

குழந்தைகள்

பெற்றோர்கள்

காட்சி—1

இடம் : மீராவின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : பணக்காரப் பெண்
மீரா, அவளது தோழி கமலா.

[மீரா கவலையுடன் கன்னத்தில் கை
வைத்தபடி நாகாலியில் உட்கார்ந்
திருக்கிறாள். கமலா வருகிறாள்.]

கமலா : மீரா, மீரா, உன்னைத்தானே! ஏன்
இப்படி ஒரு மாதிரியா இருக்கிறே? என்ன
விஷயம்?

மீரா : நாளைக்குச் சாயங்காலம், நம்ம பாரதி
சிறுவர் சங்கத்திலே மலர்க் காட்சி...

கமலா : ஒவ்வொரு வருஷமும் தான் மலர்க்
காட்சி நடக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் அவர
வர் வளர்த்த மலர்ச்செடியை அப்படியே
தொட்டியோடே கொண்டு வந்து காட்சி
யிலே வைக்கிறாங்க. அதுக்கென்ன இப்போ?

மீரா : ஒவ்வொரு வருஷமும் ஊர்ப் பெரிய மனு
ஷங்க வருவாங்க. அல்லது, கல்வி அதி
காரிங்க வருவாங்க. ஆனால், இந்த வருஷம்
கல்வி மந்திரியே வருகிறாரே !

கமலா : அதுக்கென்ன, கவர்னரே வரட்டுமே !

மீரா : இத்தனை வருஷமும் யார் நல்லாச் செடி வளர்த்திருக்காங்களோ, அவங்களுக்கு 25 ரூபாய்தான் பரிசாய்க் கொடுத்தாங்க. இந்த வருஷம் 50 ரூபாய் கொடுக்கப் போறாங்களாம்!

கமலா : என்ன மீரா, பணத்திலே பிறந்து, பணத்திலே வளர்ந்து, பணத்திலே புரளும் உனக்கு, இந்த ஐம்பது ரூபாய்க் காசு பெரிசா?

மீரா : போடி கமலா. இந்த வருஷம், கற்பகம் கனகாம்பரம் வளர்த்திருக்கிறாளாம். மாதவி மல்லிகை வளர்த்திருக்கிறாளாம். சுந்தரி தூரியகாந்தி, அலமு அந்திமல்லி, வனஜா வாடாமல்லி—இப் படி ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு செடி வளர்த்திருக்காங்களாம். நான்தான் ஒண்ணுமே வளர்க்கல்லே. கல்வி மந்திரியின் கையாலே பரிசுவாங்க எனக்குக் கொடுத்து வைக்கல்லே...உம், யாருக்கு இருக்குதோ அதிர்ஷ்டம்?

கமலா : கல்வி மந்திரி கையாலே பரிசு வாங்க முடியல்லியேன்னு வருத்தப்படறியா?

மீரா : ஆமா. ஏண்டி கமலா, கல்வி மந்திரி பரிசு கொடுக்கிறபோது போட்டோ எடுப்பாங்க இல்லியா?

கமலா : பருப்பில்லாமல் கல்யாணமா? நிச்சயம் எடுப்பாங்க?

மீரா : எனக்கு மட்டும் பரிசு கிடைச்சு, நான் பரிசு வாங்கறதை போட்டோ எடுத்தா, அந்த போட்டோவிலே ஒரு காப்பியில்லே, ஒன்பது காப்பி வாங்குவேன்.

கமலா : ஒன்பது காப்பியா !

மீரா : ஆமாண்டி. ஒரு காப்பியைக் கண்ணாடி போட்டு வீட்டிலே மாட்டி வைப்பேன். மற்ற எட்டையும் கிராமத்திலே இருக்கிற என்னுடைய பாட்டி, டில்லியிலே இருக்கிற மாமா, அமெரிக்காவிலே இருக்கிற அண்ணா, ஆலந்தூர்லே இருக்கிற பெரியக்கா, மதுரையிலே இருக்கிற சின்ன அக்கா—இப்படி எல்லாருக்கும் அனுப்பி வைப்பேன். ஆனால்...நான் தான் செடியே வளர்க்கல்லியே! எனக்கு எப்படிப் பரிசு கிடைக்கும்? என்னை எப்படி போட்டோ எடுப்பாங்க ?

கமலா : (யோசனை செய்கிறாள்): மீரா, நீ கவலைப்படாதே! எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது. நிச்சயம் உனக்குத்தான்! பரிசு ! நான் சொல்கிறபடி செய்.

மீரா : என்ன! பரிசு எனக்கா! என்ன சொல்கிறாய் கமலா ?

கமலா : மீரா, உன் காதை இப்படிக் கொண்டு வா.

[மீரா கமலாவின் வாய்க்கு நேராகக் காதை வைத்துக் கொள்கிறாள்.]

கமலா : மீரா, நாலாவது தெருவிலே ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருக்குதே, அதுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு குடிசை இருக்குது. அந்தக் குடிசையிலே நம்ம பாரதி சிறுவர் சங்கத் தைச் சேர்ந்த ஒரு பொண்ணு இருக்கிறாள். நீகூட அவளைப் பார்த்திருப்பாய். எப்பவும் கிழிஞ்ச சட்டை பாவாடையோடே அவள் வருவாள்.

மீரா : அவள் பேரு?

கமலா : அவள் பேரு பார்வதி. அவளை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நேத்துக்கூட அவள் வீட்டுப் பக்கம் போயிருந்தேன். அவள் ஒரு ரோஜாச்செடி வளர்த்திருக்கிறாள். அட, அடா! எவ்வளவு அழகான செடி! அதில் எத்தனை ரோஜாப் பூக்கள் !

மீரா : சரி, அவள் செடி வளர்த்தால் நமக் கென்ன லாபம் ?

கமலா : சொல்றதைக் கேளு, மீரா. அந்தப் பார்வதி வீட்டுக்கு நாம் இப்பவே போவோம். ஏதேனும் துட்டுக் கொடுத்தால், அவள் அந்தச் செடியைத் தந்துடுவாள்.

மீரா : நிஜமாகவா! எவ்வளவு ரூபாய் கேட்பாள்? பத்து ரூபாய் கேட்பாளா ?

கமலா : பத்து ரூபாயா ? அம்மாமியோவ் ! அவ்வளவு எதுக்கு? ஒரு ரூபாய், ரெண்டு ரூபாய் கொடுத்தாலே போதும்.

மீரா : சரி கமலா, எதுக்கும் நான் சேர்த்து வச்சிருக்கிற பணத்திலேயிருந்து அஞ்ச ரூபாய் எடுத்து வருகிறேன்.

காட்சி—2

இடம் : பார்வதியின் குடிசை

பாத்திரங்கள் : மீரா, கமலா,
பார்வதி, பார்வதியின் அம்மா.

[மீராவும் கமலாவும் குடிசையைச் சுற்றியுள்ள வேலியின் அருகே நின்று பேசுகிறார்கள்.]

கமலா : மீரா, மீரா, அதோ பார். அந்தச் செடி தான்! எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! எப்படிப் பூத்திருக்கிறது, பார்த்தாயா?

மீரா : ஆகா! எவ்வளவு அழகாயிருக்குது! அது எனக்குக் கிடைச்சால், நிச்சயம் பரிசும் எனக்குத்தான்!

[வேலிக் கதவைத் திறக்கிறாள் மீரா.
குடிசைக்குள்ளிருந்து பார்வதியின் அம்மா வருகிறாள்.]

பார்வதியின் அம்மா : யாரது?

கமலா : ஏம்மா நாங்கதான். பார்வதி இல்லையா?

அம்மா : இப்பத்தான் கடைவீதிக்கு மண்ணெண்ணெய் வாங்கப் போனாள். என்ன விஷயம்?

கமலா : ஒண்ணுமில்லே. இந்தப் பொண்ணு யாருன்னு தெரியுதா ?

அம்மா : தெரியாதே! சொன்னால் தெரிஞ்சுக்கு வேன்.

கமலா : இந்த ஊருக்கே பெரிய மனிதர் அரிய நாயகம் இருக்கிறாரே, அவருடைய மகள் தான் இவள். பெயர் மீரா.

அம்மா : அடடே, அப்படியா! ஆமாம், பார்வதியை எதுக்காகத் தேடி வந்தீங்க?

கமலா : நீங்க இந்த மீராவுக்கு ஒரு சின்ன உதவி செய்யணும்.

அம்மா : நாங்களோ பரம ஏழை. எங்களாலே செல்வச் சீமான் வீட்டுப் பொண்ணுக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்?

கமலா : அம்மா, உங்களாலே நிச்சயம் முடியும். மீரா ஒரு ரோஜாச் செடி வளர்த்தாள். அது ரொம்ப நல்லா வளர்ந்திருந்தது. நிறைய நிறையப் பூத்திருந்தது. அதை நாளைக்கு பாரதி சிறுவர் சங்கத்திலே நடக்கப் போகுதே மலர்க் காட்சி, அதிலே வைக்கணும்னு இவளுடைய அப்பா ஆசைப்பட்டாரு. ஆனால், எதிர் பாராமே ஒண்ணு நடந்திடுச்சு...

அம்மா : என்ன நடந்தது! ஆடு மாடு ஏதாவது அதைக் கடிச்சிடுச்சா?

கமலா : ஆடு மாடு கடிச்சிருந்தால் மீரா கவலைப் பட மாட்டாள். இவளுக்கு ஒரு தம்பி இருக்கிறான். அவன் படு சுட்டி. அவன் இன்னிக்குக் காலையிலே விளையாட்டா அந்தச் செடியைப் பிடுங்கி ஒடிச்சுப் போட்டுட்டான். இவளுடைய அப்பாவுக்கு இந்த விஷயம் தெரிஞ்சா, பாவம், அந்தச் சின்னப் பையனைப் போட்டு அடி அடித்து அடிச்சு நொறுக்கிடுவாரு. அப்பா பார்க்கிறதுக்கு முன்னாலே, வேறே ஒரு ரோஜாச் செடியை அந்தத் தொட்டியிலே வச்சிடணும். உங்க வீட்டிலே ரோஜாச் செடி இருக்கிறது இவளுடைய அம்மாவுக்கு எப்படியோ தெரிஞ்சிருக்கு. அவங்கதான் எங்களை இங்கே அனுப்பிவச்சாங்க.

அம்மா : என்ன! பார்வதி ஆசையா வளர்த்திருக்கிற ரோஜாச் செடியையா கேட்கிறீங்க!... ஐயையோ! வேணும், வேணும். எதைக் கேட்டாலும் தந்திடலாம். பார்வதி கண்ணைப் போல இந்தச் செடியை வளர்த்து வருகிறா. இதை மட்டும் கேட்காதீங்க.

மீரா : என்னம்மா நீங்க இப்படிச் சொல்லலாமா? நாங்க என்ன சும்மாவா கேட்கிறோம்? பணம் தாரோம் அம்மா.

அம்மா : பணம் இருக்கட்டும். பார்வதியின் மனம் நோகுமே!

கமலா : பணம் 25 காசு, 50 காசு இல்லேம்மா. எவ்வளவு வேணுமானாலும் கேளுங்க. ரெண்டு ரூபாய் வேணுமா? இல்லே, மூணு ரூபாய்... அதுவும் இல்லே, நாலு ரூபாய்... சரி, உங்கள் திருப்திக்காக இருக்கட்டும். அஞ்சு ரூபாய் தாரோம்.

[மீரா பக்கம் திரும்பி]

மீரா, இந்த அம்மா ரொம்ப நல்லவங்க. அந்த அஞ்சு ரூபாய் நோட்டை எடு. கொடுத்துட்டு ரோஜாச் செடியை வாங்கிப் போகலாம். உங்க அம்மா காத்திருப்பாங்க; நேரமாகுது.

[மீரா மணிபர்ஸிலிருந்து 5 ரூபாய் நோட்டை எடுத்துப் பார்வதியின் அம்மா விடம் நீட்டுகிறாள்.]

மீரா : அம்மா, இதை வாங்கிக்கங்க.

அம்மா : வேண்டாம்மா, நான், வாங்க மாட்டேன்.

கமலா : சும்மா வாங்கிக்கங்க அம்மா. ஒரு சின்னப் பையனைக் காப்பாத்தின புண்ணியம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். இன்னொண்ணையும் சொல்லிடணும். இந்தச் செடியைக் காட்டிப் பரிசு வாங்கணும்கிறது எங்க ஆசை இல்லே. கல்வி மந்திரி வருகிறபோது இவள் கட்டாயம் கலந்து கொள்ளணுமாம்.

இப்படி இவள் அப்பாதான் ஆசைப்படுகிறார்... இந்த அஞ்சு ரூபாய் இருந்தால் உங்களுக்கு எவ்வளவோ உதவியாக இருக்கும். பார்வதிக்கு வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். சும்மா வாங்கிக்கங்க அம்மா.

[மீரா கையிலிருந்த 5 ரூபாய் நோட்டைக் கமலா வாங்கி, பார்வதியின் அம்மா கையில் திணிக்கிறாள். அம்மா நோட்டைக் கையில் வைத்தபடி யோசிக்கிறாள்.]

கமலா : என்ன அம்மா யோசனை? போட்டியிலே இந்த ரோஜாச் செடிக்குப் பரிசு கிடைக்குதோ. இல்லையோ! ஆனால், நிச்சயம் இந்த அஞ்சு ரூபாய் உங்களுக்கு இப்போதே கிடைக்குதே! பார்வதியோ படிப்பில் கெட்டிக்காரி. ஆனாலும், கிழிஞ்சு பாவாடை, சட்டையோடேதான் எப்பவும் வருவா. அவளுக்கு இந்த அஞ்சு ரூபாயிலே ஒரு சட்டை வாங்கலாமில்லையா?

மீரா : ஆமாம்மா. உங்க மகளுக்குப் புதுச் சட்டை வாங்கிக் கொடுத்தால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவா ! இன்னிக்கே வாங்கிக் கொடுங்கோ. நாளைக்கு மலர்க் காட்சிக்குப் புதுச் சட்டையோடே ஜம்முன்னு வரட்டும்.

அம்மா : (சிறிது தயக்கத்துடனும் கவலை யுடனும்): பார்வதிதான் வருத்தப்படுவாளேன்னு பார்த்தேன்...சரி, நடக்கிறபடி

நடக்கட்டும், ரோஜாச் செடியை எப்போ
எடுத்துக்கிட்டுப் போகிறீங்க?

மீரா : இதோ, இப்பவே எடுத்துப் போறோம்.

[கமலா ரோஜாச் செடி இருக்கும்
தொட்டியைத் தூக்குகிறாள். வேலியைத்
தாண்டி வெளியே இருவரும் வருகிறார்கள்.]

கமலா : மீரா, அஞ்ச ரூபாய்க்கு ஐம்பது ரூபாய்
கிடைக்கப் போகுது. அப்போ என்னை மறந்
துடாதே!

மீரா : உன்னையும் மறக்கமாட்டேன்; உன் அரு
மையான யோசனையையும் மறக்கமாட்டேன்.

[கமலாவும் மீராவும் போன பிறகு
பார்வதி மண்ணெண்ணெய்ப் புட்டியுடன்
திரும்பி வருகிறாள்.]

பார்வதி : (ரோஜாச் செடி இருந்த இடத்தைப்
பார்த்ததும் திடுக்கிடுகிறாள்) அம்மா,
அம்மா, எங்கேம்மா என் ரோஜாச் செடி?
எங்கேம்மா?

அம்மா : பார்வதி, ஒண்ணும் ஆபத்து வந்து
டல்லே பதறாதே! நான் சொல்றதைக்
கேள். உங்க சங்கத்தைச் சேர்ந்த மீரா,
கமலான்னு ரெண்டு பொண்ணுகள்
வந்தாங்க. அந்த மீரா ஒரு ரோஜாச்
செடியை அருமையா வளர்த்தாளாம்.
அதைப் போட்டிக்கு அனுப்பணும்னு அவ

அப்பா ஆசைப்பட்டாராம். ஆனால், அவ தம்பி இன்னிக்குக் காலையிலே அந்தச் செடியை விளையாட்டா ஒடிச்சுப் போட்டுட்டானும். அவள் அப்பாவுக்கு இது தெரிஞ்சா, அடி அடித்து அவனை அடிச்சு நொறுக்கிடுவாராம்.) அந்தச் சின்னஞ் சிறு பிள்ளையைக் காப்பாத்துறதுக்காக, கெஞ்சிக் கேட்டு உன் செடியை வாங்கிப் போனாங்க.

பார்வதி : என்ன ! என்ன செடியை வாங்கிப் போயிட்டாங்களா ?

அம்மா : ஆனால் பார்வதி, அவங்க சும்மா வாங்கிப் போகல்லே. அஞ்ச ரூபாய் தந்துட்டுத்தான் வாங்கிப் போனாங்க.

பார்வதி : (கண்கலங்க): என்ன அம்மா, இப்படிச் செய்திட்டிங்களே ! நான் எவ்வளவு பாடுபட்டு அந்த ரோஜாச் செடியை வளர்த்தேன் ? பணம்தானா பெரிசு ! அப்படிப் பார்த்தால்கூட நாளைக்கு எனக்கே பரிசு கிடைச்சாலும் கிடைக்குமே அம்மா ?

அம்மா : பார்வதி, நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும்னு எப்படியம்மா சொல்றது ? பரிசு கிடைக்காத போனால், இந்த அஞ்ச ரூபாயும் போயிடுமே ! இப்போ இந்தப் பணத்திலே உனக்கு ஒரு சாதாரணச் சட்டையாவது வாங்கலாமே !

பார்வதி : போம்மா, நான் அருமையா வளர்த்த ரோஜாச் செடியே போயிடுத்து. எனக்குப்

புதுச் சட்டையும் வேண்டாம், ஒண்ணும் வேண்டாம்.

காட்சி—3

இடம் : பாரதி சிறுவர் சங்கம்

பாத்திரங்கள் : கல்வி அமைச்சர், சங்க அமைப்பாளர், மீரா, கமலா, குழந்தைகள், பெற்றோர்கள், பார்வதி.

[படத்திலே பாரதியார் மாலை யுடன் காட்சியளிக்கிறார். சிறுவர் சிறுமியர் தொட்டிகளிலே பூச்செடிகளைக் கொண்டுவந்து ஒரு பக்கத்தில் வரிசையாக வைக்கிறார்கள். ரோஜாச் செடியை ஒரு எவர்சில்வர் தொட்டியிலே வைத்து, மீரா வீட்டு வேலைக்காரன், தலையிலே தூக்கி வர, மீராவும், கமலாவும் தலை நிமிர்ந்து வருகின்றனர்.] வேலைக்காரன், தலையிலிருந்த தொட்டியை இறக்கி மற்றத் தொட்டிகளுடன் வைக்கிறான்.]

சங்க அமைப்பாளர் : (கல்வி அமைச்சருடன் வருகிறார்) எங்க சங்கத்திலே ஒவ்வோராண்டும் இப்படிப் போட்டி நடத்துகிறோம். சங்கச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் ஆர்வமாகக் கலந்து கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு செடியிலும் அதை வளர்த்த குழந்தையின் பெயர்; வயது, விலாசம் எல்லாம் அட்டையிலே

எழுதிக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாச் செடிகளையும் நீங்களே பார்த்து, எது சிறப்பாக இருக்கிறதோ, அதற்கு முதல் பரிசாக ரூபாய் ஐம்பதைக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வி அமைச்சர் : ஓ ! தேர்ந்தெடுக்கிற பொறுப்பையும் என்னிடத்திலேயே கொடுத்து விட்டீர்களா ? சரி.

[ஓவ்வொரு செடியாகப் பார்க்கிறார். மீரா கொண்டு வந்த செடியின் அருகிலே சிறிது நேரம் நிற்கிறார். பிறகு, இடத்தில் வந்து உட்காருகிறார்.]

அமைப்பாளர் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களே, பெரியோர்களே, அருமைச் சிறுவர் சிறுமிகளே, மலர்ச் செடிகளில் சிறந்தது எது என்பதை நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது அறிவிக்கப் போகிறார். அறிவிக்கும்படியாக அவரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தச் செடியை வளர்த்த குழந்தைக்கும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களே தமது திருக்கரத்தால் பரிசு ரூபாய் ஐம்பதையும் வழங்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அமைச்சர் : குழந்தைகள் எல்லோரும் மிக நன்றாகத்தான் மலர்ச் செடிகளை வளர்த்திருக்கிறார்கள். எனவே, எல்லாருக்கும் என் மன

மார்ந்த பாராட்டுக்களை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனாலும், எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஒன்றைப் பரிசுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமே ! அதையும் சங்க அமைப்பாளர் கேட்டுக் கொண்டபடி மிகவும் கவனமாகச் செய்திருக்கிறேன். முதல் பரிசு எந்தச் செடிக்கு, தெரியுமா ? அதோ அங்கு எவர்சில்வர் தொட்டியில் இருக்கிறதே, அந்த ரோஜாச் செடிக்குத்தான் !

[எல்லாரும் கைதட்டுகிறார்கள். மீராவும் கமலாவும் துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள். கமலா மீராவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்குகிறாள்.]

அமைப்பாளர் : (ரோஜாச் செடியைக் கொண்டு வந்து, கல்வி அமைச்சரின் எதிரே வைக்கிறார்.) இதோ, இந்தச் செடியைத்தான் நமது மதிப்புக்குரிய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், முதல் பரிசுக்கு உரியதெனத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். இதை வளர்த்த சிறுமியின் பெயர் ஏ. மீரா, வயது பன்னிரண்டு, 5, புவனேஸ்வரி தெரு ... மீரா, உடனே வந்து பரிசைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்.

[மீரா, துள்ளிக் குதித்து வந்து கல்வி அமைச்சர் முன்னால் நின்று வணக்கம் செலுத்துகிறாள்.]

அமைச்சர் : (மீராவைத் தலை முதல் கால் வரை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு): ஏனம்மா, உன் பெயர்தான் மீராவா ?

மீரா : ஆம். என் பெயர்தான் மீரா. இந்தச் செடியை வளர்த்தது நான்தான் !

அமைச்சர் : ஏன் மீரா, நீ எவர்சில்வர் தொட்டியிலே செடியை வளர்த்திருக்கிறாயே, தொட்டியை உங்கள் வீட்டுத் தோட்டத்திலே வைத்தால், யாராவது தூக்கிக் கொண்டு போய்விட மாட்டார்களா ?

மீரா : தோட்டத்திலே நான் இதை வைக்கவே மாட்டேன். எப்பவும் என் அறைக்குள்ளே பத்திரமா வச்சிருப்பேன்.

அமைச்சர் : (புன்சிரிப்புடன்): சரி, ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தடவை இதற்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவாய் ?

மீரா : பத்துப் பதினைஞ்சு தடவைக்குக் குறை யாமே ஊத்துவேன். இல்லாத போனால் இவ்வளவு ஜோரா வளருமா ?

அமைச்சர் : ஒஹோ ! அப்படியா ! சரி, இந்த எவர்சில்வர் தொட்டியிலே ஓட்டை ஏதாவது இருக்குமா ?

மீரா : ஐயையோ ! ஓட்டையா ! ஓட்டைச் சாமான்களை எங்க வீட்டிலே உபயோகப்

படுத்தவே மாட்டோம். தூக்கி எறிஞ்சிடு
வோம். ஒரு சின்ன ஓட்டைகூட இதிலே
இருக்காது. நல்ல தொட்டி.

அமைச்சர் : (சிரித்துக்கொண்டே): அப்படி
யானால், இந்தப் பரிசு உனக்கு...

மீரா : (கையை ஆவலாக நீட்டிக் கொண்டு)
ரொம்ப தாங்க்ஸ்.

அமைச்சர் : இந்தப் பரிசு உனக்கு... இல்லை!

மீரா : (திடுக்கிட்டு): என்ன ! பரிசு எனக்கு
இல்லையா !

அமைச்சர் : ஆமாம். உனக்குப் பரிசு இல்லை.
இல்லவே இல்லை. காரணம் என்ன தெரி
யுமா ? நீ சொன்னமாதிரி அறைக்குள்ளேயே
இதை வைத்திருந்தால், சூரிய வெளிச்சம்
இல்லாமல் கெட்டுப் போயிருக்கும். அத்
துடன், நீ தினமும் பத்துப் பதினைந்து
தடவை தண்ணீர் ஊற்றினதாகச் சொன்
னாயே, அப்படி ஊற்றியிருந்தால், அழுகிப்
போயிருக்கும். நீ மண் தொட்டியைப்
பார்த்திருக்கிறாயா ?

[மீரா பார்த்திருப்பதற்கு அடையாள
மாகத் தலையை ஆட்டுகிறாள்.]

அமைச்சர் : மண் தொட்டியிலே இரண்டு
முன்று துவாரங்கள் போட்டு வைத்திருப்

பார்கள். துவாரங்கள் இருந்தால்தான் தொட்டியிலே அதிகமாக நீர் தங்காது. அதனாலே செடி கெடாது. மண்தொட்டிக்கே துவாரம் தேவையாயிருக்கிறபோது, இந்த எவர்சில்வர் தொட்டிக்குத் தேவையில்லையா? ஆகையால், நீ சொன்னது எல்லாமே சுத்தப் பொய்... உண்மையைச் சொல்..இதை வளர்த்துக் கொடுத்தது யார்? சொல்...இதை வளர்த்துக் கொடுத்தது யார்?

[மீராவின் தலை சுற்றுகிறது. கமலா இருக்கும் பக்கமாகப் பார்க்கிறாள். கமலா வேறுபக்கம் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறாள்.]

அமைச்சர் : மீரா, உள்ளதைச் சொல்.

மீரா: என்னை மன்னிச்சுடுங்க. நான் சொன்னது எல்லாமே பொய்தான். இந்தச் செடியை நான் வளர்க்கல்லே. நாலாவது தெருவிலே பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு குடிசை இருக்கிறது. அதிலே இருக்கிற ஏழைப் பொண்ணு பார்வதிதான் வளர்த்தாள். அவள் இல்லாதபோது, அவளுடைய அம்மாவிடத்திலே நானும் அதோ இருக்கிறாளே கமலா, அவளுமாகச் சேர்ந்து அஞ்சு ரூபாய் கொடுத்து ரோஜாச் செடியை வாங்கினோம். அதை எவர்சில்வர் தொட்டியிலே வச்சு இங்கே கொண்டாந்தோம். இந்தக்

கெட்ட யோசனையை எனக்குச் சொன்ன
வளே அந்தக் கமலாதான்.

அமைப்பாளர் : ஏ கமலா, இங்கே வா. எல்லா
ரும் உன்னையும் பார்க்கட்டும்.

(கமலா தலை குனிந்தபடி வந்து
அமைச்சரின் முன் நிற்கிறாள்.)

அமைச்சர் : நான் சந்தேகப்பட்டது சரிதான்.
மீரா, கமலா, பிறருடைய உழைப்பிலே
பெருமை தேட நினைக்கலாமா? நீங்கள் செய்
தது பெரிய தவறு. இனிமேல் இப்படிச்
செய்யாதீர்கள். செய்யமாட்டீர்களே?

மீரா, கமலா : நாங்க செஞ்சது தப்புத்தான்.
இனிமேல் இப்படிச் செய்ய மாட்டோம்.

அமைச்சர் : சரி, பார்வதி என்ற பெண் இங்கே
இருக்கிறாளா?

அமைப்பாளர் : (சு ற் றி லும் பார்த்துவிட்டு)
பார்வதியைக் காணோமே! வரவில்லை போலி
ருக்கிறது.

ஒரு சிறுவன் : எனக்குத் தெரியும் சார் பார்வதி
வீடு. ஓடிப்போய்க் கூட்டி வரட்டுமா?

அமைச்சர் : தம்பி, என் காரை எடுத்துக்
கொண்டு போ. அந்தப் பெண்ணைக்
கையோடு அழைத்து வா.

சிறுவன் : இதோ போகிறேன்.

அமைப்பாளர் : நம் சங்கத்தைச் சேர்ந்த இரு சிறுமிகள் இப்படிச் செய்தது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் மதி நுட்பம் வாய்ந்தவர்கள். இல்லாத போனால், மீராவும் கமலாவும் நம் எல்லோருடைய கண்களிலும் மண்ணைத் தூவி யிருப்பார்கள்.

சிறுவன் : (பார்வதியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து) இதோ பார்வதி வந்து விட்டாள்.

(எல்லோரும் கை தட்டி ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்.)

அமைச்சர் : அம்மா பார்வதி, நீ அரும்பாடு பட்டு வளர்த்த ரோஜாச் செடிக்குத்தான் முதல் பரிசு. இந்தா, இதோ ஐம்பது ரூபாய். பெற்றுக் கொள்.

(பத்து 5 ரூபாய் நோட்டுக்களைக் கொடுத்து, முதுகிலும் தட்டிக் கொடுக்கிறார்.)

பார்வதி : வணக்கம் ஐயா, (கீழே விழுந்து கும்பிடுகிறாள்.) நான் இந்த ரோஜாச் செடிக்கு நிச்சயம் பரிசு கிடைக்கும்னு எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அந்தப் பரிசு இப்படி எனக்கு வரும்னு எதிர்பார்க்கவே இல்லை. உண்மையே வெல்லும்னு சொல்லுவாங்க. உங்களாலே இந்தப் பரிசு கிடைச்சது.

(மீராவின் அருகில் போகிறாள்.)

மீரா, இந்தா நீ என் அம்மாவிடம்
நேத்துக் கொடுத்த அஞ்சு ரூபாய்.

மீரா : வேண்டாம் பார்வதி. நீயே வச்சுக்கோ.

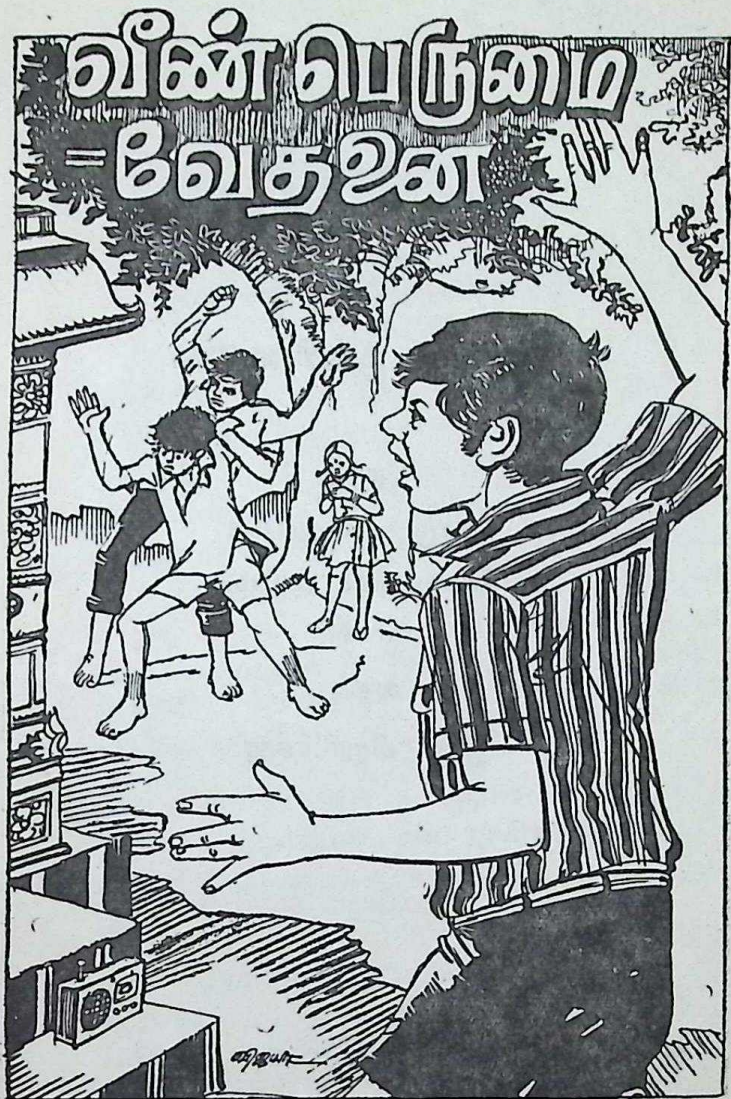
பார்வதி : இல்லே, இல்லே. உன் பணத்தை நீ
எடுத்துக்கோ. என் செடியை நான் எடுத்
துக்கிறேன். வீட்டுக்குப் போனதும்,
செடியை மண் தொட்டிக்குமாத்தி வச்சுட்டு,
எவர்சில்வர் தொட்டியோடே உங்க வீட்
டுக்கு வர்றேன்.

(தொட்டியுடன் செடியைத் தூக்கிக்
கொண்டு)

மீரா, நான் வரட்டுமா?

(திரை)

நாடக உறுப்பினர்கள்

சோமு

சோமுவின் அப்பா

சோமுவின் அம்மா

முரளி

லதா

இரு சிறுவர்கள்

காட்சி 1

இடம் : சோமுவின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : சோமு, அவன் அப்பா.

அப்பா : ஏண்டா சோமு, எங்கே ஊர் சுத்திட்டு வர்ரே? பரீட்சை நடக்கிறபோது கூட உன்னாலே வீட்டிலே உட்கார்ந்து படிக்க முடியல்லே. கழுதை மாதிரி வீணா சுத்திக் கிட்டே இருக்கியே! அடுத்த வீட்டு முரளியைப் பார்த்தியா? எல்லாப் பாடங்களிலும் அவன் நிறைய நிறைய மார்க் வாங்கியிருக்கிறான். வகுப்பிலே முதலாவதாக இருக்கிறான். ஆனால், நீயோ 27வது ராங்க். போன பரீட்சையிலே முரளி கணக்கிலே 100க்கு 90 மார்க் எடுத்திருக்கிறான்!

சோமு : அப்பா, நாளை மறுநாள் கணக்குப் பரீட்சை. அதிலே நான் அவனை விட அதிக மார்க் வாங்கிக் காட்டுறேன், பாருங்கப்பா.

அப்பா : நிஜமாகவா! எங்கே பார்க்கலாம். முரளியைவிட அதிக மார்க் வாங்கிட்டா நிச்சயம் உனக்கு சைக்கிள் வாங்கித் தருவேன்.

காட்சி 2

இடம் : முரளியின் வீடு

பாத்திரங்கள் : முரளி, சோமு

முரளி : (சோமு வருவதைப் பார்த்ததும்)
சோமுவா! வா, வா. என்ன விஷயம்?

சோமு : சும்மா உன்னைப் பார்த்திட்டுப் போக
லாம்னுதான் வந்தேன்.

முரளி : நல்ல சமயத்தில்தான் வந்திருக்கிறாய்.
உட்காரு. உனக்கு ஸ் வீ ட் கொண்டு
வரேன்.

சோமு : என்னப்பா விசேஷம்?

முரளி : என் அக்காளுக்கு ஆண் குழந்தை
பிறந்திருக்குது.

சோமு : ஓ! அப்படின்னா நீ மாமாவாகிட்டே!

முரளி : இதோ அம்மாவிடத்திலே செல்லி
ஸ்வீட் வாங்கி வரேன்.

[முரளி போன சமயம் பார்த்து
அவனுடைய கணக்குப் புத்தகத்தை
எடுத்துச் சட்டைக்குள் திணித்துக்
கொள்கிறான் சோமு பிறகு, அங்குள்ள
அலாரம் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறான். 4
மணிக்கு அலாரம் வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது. அதை 6 மணியாக மாற்றி

வைத்து விடுகிறான். இதை அறியாத
முரளி ஸ்வீட்டுடன் வருகிறான்.]

சோமு : ஏன் முரளி, அக்கா, குழந்தையெல்லாம்
சுகமா யிருக்காங்களா?

முரளி : உம், சுகமா யிருக்காங்க.

சோமு : அக்கா மதுரையிலேதானே இருக்காங்க?

முரளி : ஆமாம், அங்கே ராஜாஜி ஆஸ்பத்திரி
யிலேதான் குழந்தை பிறந்தது.

சோமு (ஸ்வீட் இருந்த தட்டைக் காலி செய்து
விட்டு) : முரளி, ரொம்ப தாங்க்ஸ். போய்
வரட்டுமா? நாளை கணக்குப் பரீட்சை
இல்லையா? போய்ப் படிக்கணும்.

காட்சி 3

இடம் : சோமுவின் வீட்டு வாசல்.

பாத்திரங்கள் : சோமு, அவன் அப்பா,
முரளி.

அப்பா : என்னடா சோமு, கணக்குப் பரீட்சை
நல்லா எழுதியிருக்கிறியா?

சோமு : (மௌனம். தலையைச் சொறிகிறான்)

அப்பா : எங்கே, கேள்வித் தாளைக் கொடு.
நான் சொன்னபடி விடையைப் பக்கத்திலே
எழுதியிருக்கிறியா?

சோமு : ம்... எழுதியிருக்கிறேன். தலைவலியா யிருந்தது. அதனாலே பரீட்சை சுமாராத்தான் எழுதினேன்.

அப்பா (கேள்வித் தாளைப் பார்த்துவிட்டு) : என்னடா இது! நீ எழுதி வச்சிருக்கிற விடையெல்லாம் தப்புத் தப்பா இருக்கு! 20 மார்க்குக்கூட வராது போலிருக்கே! இந்த லட்சணத்திலே முரளியை விட அதிக மார்க் வாங்கறதாகச் சவால் விட்டியே!

சோமு : அப்பா, முரளிக்கு இதைவிடக் குறைச்சல் மார்க்தான் கிடைக்கும். நீங்க வேணும்னாப் பாருங்களேன்.

[அப்போது முரளி வருகிறான்]

அப்பா : அதோ முரளி வருகிறானே! ஏ, முரளி! இங்கே வாப்பா! கணக்குப் பரீட்சை எப்படி எழுதியிருக்கே?

முரளி : நல்லாத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். விடைகளை எங்கள் கணக்கு வாத்தியார் பார்த்தார். 95 மார்க் வரும்னு சொன்னார்.

சோமு : என்ன! 95 மார்க்கா! அது எப்படி வரும்? நீதான் கணக்குப் புத்தகத்தைத் தொலைச்சிட்டியே! இன்னிக்குக் காலையிலே நீதான் 4 மணிக்கு எழுந்திருக்கல்லியே! ஆறு மணிக்குத்தானே எழுந்திருச்சிருப்பாய்?

அப்பா : டேய் சோமு, முரளி கணக்குப் புத்தகத்தைத் தொலைச்சிட்டானா? ஆறு மணிக்குத் தான் எழுந்திருச்சானா? இதெல்லாம் உனக்கு எப்படிடா தெரியும்?

சோமு (உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, தலையைச் சொறிந்துகொண்டே): இல்லையப்பா, சும்மா விளையாட்டாக் கேட்டேன்.

முரளி (சிரித்துக் கொண்டே): சோமு, நேத்துச் சாயங்காலம் நீ என் வீட்டிலேயிருந்து புறப்படுகிற போதே பார்த்துட்டேன். உன் வயிறு சதுரமாயிருக்குதேன்னு யோசிச்சேன். நீ போன பிறகுதான், நீ எனக்குத் தெரியாமே, நான் உனக்குப் பலகாரம் கொண்டுவர உள்ளே போனபோது, என் கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்துச் சட்டைக்குள்ளே வச்சிக்கிட்டுப் போனது தெரிஞ்சது.

சோமு : (முகம் கலவரத்தில் மாறுகிறது) அப்படின்னா நீ ஏன் உடனே வந்து கணக்குப் புத்தகத்தைக் கேட்கல்லே?

முரளி : நான் தினமும் எல்லாப் பாடங்களையும் ஒழுங்காகப் படிக்கிறவன். நான் பரீட்சைக்கு மு த ல் ந ா ள் த ா ன் படிக்கணும்கிறது இல்லியே!

அப்பா : (பல்லைக் கடித்தபடி): உன் புத்தகத்தை இவன் உனக்குத் தெரியாமே எடுத்து

வந்திருக்கிறான். சே, சே, கேட்கவே வெட்கமாயிருக்குது. ...சரி, அந்த ஆறு மணி விவகாரம் என்ன?

முரளி : நான் 4 மணிக்கு அலாரம் வச்சிருந்தேன். அதை சோமு எனக்குத் தெரியாமே 6 மணிக்கு மாத்தி வச்சுட்டான்.

அப்பா : அப்படினா, நீ 6 மணி அலாரம் அடிச்சத்தான எழுந்திருச்சியா?

முரளி : இல்லை. 4 மணிக்கே எழுந்திருச்சிட்டேன். இரவு படுக்கப் போகும்போது, எப்போதுமே கடிகாரத்தைச் சரிபார்த்து வச்சிட்டுத்தான் படுப்பேன். அது மாதிரி நேத்துப் பார்த்தேன். 4 மணிக்குத்தானே அலாரம் வச்சோம்? யாரோ மாத்தி வச்சுட்டாங்க போலேயிருக்கு அப்படினா நினைச்சு, திரும்பவும் 4 மணிக்கே வச்சுட்டேன். இப்பத்தான் தெரியுது, யார் மாத்தி வச்சதுன்னு.

அப்பா : டேய் சோமு, உனக்கு நான் அப்பான்னு சொல்லிக்கவே வெட்கமாயிருக்குது. முரளி தினமும் ஒழுங்காய்ப் பள்ளிக்கூடம் போகிறான். கவனமாப் படிக்கிறான். தினமும் பள்ளியிலே சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடங்களை அன்றாடம் வீட்டிலே படிச்சு மனசிலே பதிச்சுக்கிறான். பரீட்சைக்கு முதல் நாள் கூடப் படிக்காத உனக்கு எப்படி : மார்க் வரும்? அவனைவிட அதிக மார்க் எடுக்கணுங்

கிறதிலே போட்டி போட்டாமே, உன்னைவிட அவன் குறைச்ச மார்க் எடுக்கறதுக்குச் சூழ்ச்சி பண்ணியே!...சரி, சரி, முரளியிடத் திலே மன்னிப்புக் கேட்டுக்கோ.

சோமு : (சிறிது தயக்கத்துடன்): முரளி, நான் செய்ததெல்லாம் தப்பு. என்னை மன்னிச்சிடு.

முரளி : சோமு, நீயும் நல்லாப் படிச்சு நல்ல மார்க் வாங்கினா, உன் அப்பா அம்மாவுக்கு மட்டுமில்லே, உனக்கும் எவ்வளவோ ஆனந்த மாயிருக்கும்.

காட்சி—4

இடம் : தெரு

பாத்திரங்கள் : சோமு, லதா.

சோமு : (லதா காய்கறிகளுடன் வருவதைப் பார்த்து): என்ன லதா, காய்கறி வாங்கி வருகிறாயா?

லதா : ஆமா.

சோமு : முந்தானாள் உன் அண்ணன் காய்கறி வாங்கி வந்ததைப் பார்த்தேன். இன்னிக்கு நீ வாங்கி வருகிறாய். போயும் போயும் காய்கறி வாங்கிறதுதான் படிக்கிற பிள்ளைகளுடைய வேலையா?

லதா : ஏன், இதிலே என்ன தப்பு? எங்க அப்பா அம்மாவுக்கு உதவியாக நாங்க எங்களாலே முடிஞ்சதைச் செய்கிறோம்.

சோமு : கறிகாய் வாங்கிறது, ரேஷன் வாங்கிறது, மண்ணெண்ணெய், சீனி, வாங்கிறதெல்லாம் எங்க வீட்டிலே வேலைக்காரன் தான் செய்வான். கடிகாரம் வாங்கறது, டிரான்ஸிஸ்டர் வாங்கிறது, டி.வி வாங்கிறது — இப்படிப்பட்ட வேலைகளைத்தான் நான் செய்வேன்.

லதா : அட்டே, இவைகளையெல்லாம் நீ அடிக் கடி வாங்குவியா?

சோமு : நாளைக்குக்கூட நான் ஒரு டிரான்ஸிஸ்டர் வாங்கப் போறேன். என் அக்காளுக்குப் பிறந்தநாள் பரிசாக என் அப்பா அனுப்பப் போகிறார். என்னைத்தான் நல்லதாப் பார்த்து வாங்கச் சொல்லியிருக்கிறார். நான் வர்ரேன்.

காட்சி—5

இடம் : லதா வீட்டு வாசல்.

பாத்திரங்கள் : லதா, சோமு, இரு சிறுவர்கள்.

சோமு : (கையில் உள்ள டிரான்ஸிஸ்டரைக் காட்டி): லதா, இதோ பார்த்தியா? இப்பத்தான் கடையிலே வாங்கி வர்ரேன். 300 ரூபாய் விலை!

லதா : 300 'ரூபாயா !

சோமு : ஆமா, 30 பைசாவுக்குக் கறிகாய் வாங்கவா நான் போவேன்?

[அப்போது இரு சிறுவர்கள் எதிரே உள்ள பிள்ளையார் கோயில் வாசலில் சண்டை போடுகிறார்கள்.]

ஒரு சிறுவன் : டேய், என்னை என்ன நினைச்சாய்?

மற்றவன் : டேய், தோலை உரிச்சிடுவேன்.

முதல் சிறுவன் : உன் காலை ஒடிச்சிடுவேன்.

[இருவரும் ஒருவரையொருவர் தாக்கி, கட்டிப் புரளுகிறார்கள்.]

சோமு : (அருகே செல்கிறான். சண்டை போடும் இருவரில் ஒருவனைப் பார்த்து): டேய் சுப்புவா! விடாதேடா. நல்லா அடி. உம்... குத்து...உதை.

[சுப்பு அடிக்கிறான். சோமு குதிகிறான், டிரான்ஸிஸ்டரைக் கீழே வைத்து விட்டு. சிறிது நேரத்தில் மற்றொரு பையன் அடி தாங்காமல் ஓடுகிறான். சுப்பு விரட்டுகிறான். சோமுவும் பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறான். டிரான்ஸிஸ்டர் வைத்த இடத்திலேயே இருக்கிறது.]

காட்சி—6

இடம் : சோமுவின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : சோமுவின் அப்பா,
அம்மா, லதா.

அப்பா : டேய் சோமு, முந்தானாள் வாங்கி
வந்தேனே டிரான்ஸிஸ்டர், அது எங்கேடா?

சோமு : டிரான்ஸிஸ்டரா! நான் பார்க்கல்லியே
அப்பா.

அப்பா : என்னடா இது! காலையிலே நீதான்
அதை எடுத்துக் கையிலே வச்சிருந்தியாம்.
உன் அம்மா சொல்லுள்.

அம்மா : ஆமாங்க. அதை வாசலிலேயே வச்சுக்
கிட்டிருப்பானனு நினைச்சேன். எங்கேயோ
கொண்டு போயிட்டான்.

சோமு : இல்லேப்பா. நான் உடனே திருப்பிக்
கொண்டாந்து, அது இருந்த ஷெல்ஃபிலே
வச்சுட்டேன். அப்புறம்தான் நான் வெளியே
போனேன்.

[லதா வருகிறாள், கையிலே டிரான்
சிஸ்டருடன்.]

அப்பா : ஆ! டிரான்சிஸ்டர்! இது எப்படியம்மா
உன் கைக்கு வந்தது?

லதா : எங்க அப்பா அம்மா எங்களைக் காய்கறி வாங்க அனுப்பறது கேவலமாம். இவனை நீங்க கடிகாரம், டிரான்சிஸ்டர், டி. வி.— இப்படி விலை உயர்ந்த சாமான்களை வாங்கத் தான் அனுப்புவிங்களாம். இன்னிக்கு நீங்க டிரான்சிஸ்டர் வாங்கி வரச் சொல்லி இவனை அனுப்பினீங்களாம். இதை 300 ரூபாய்க்கு வாங்கி வந்ததாய் என்னிடம் சொல்லி ஜம்பம் அடிச்சான்.

அப்பா : ஆமா, தினமும் கத்தரிக்காய், வாழைக் காய் வாங்குகிற மாதிரி டி. வி. யும், டிரான்சிஸ்டரும் தான் வாங்குறோம்!

லதா : இவன் ஜம்பம் அடிக்கிறப்போ, இரண்டு பசங்க எங்க வீட்டுக்கு எதிரில் இருக்கிற பிள்ளையார் கோயில் வாசலிலே சண்டை போட்டுக்கிட்டு இருந்தாங்க. அவங்க பக்கத்திலே இவன் ஓடினான். அவங்களிலே ஒருவனை இவனுக்குத் தெரியும்போலே யிருக்கு. சுப்புன்னு பேரு. அவனை நல்லாத் தூண்டி விட்டான். இன்னொருவன் அடி படறதைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டான். அந்த ஆனந்தத்திலே இந்த டிரான்சிஸ்டரைக் கீழே வச்சிட்டு சுப்புவுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தான். கையைக் காலை ஆட்டி உற்சாகமுட்டினான்.

அப்பா : ஏண்டா சோழு, அப்படியா?

சோமு : (மௌனம்)

லதா : சுப்புவேட அடி பொறுக்காமே இன்
 னொரு பையன் ஓடிட்டான். அவனைத்
 துரத்திக்கிட்டு சுப்பு ஓடினான். இவனும்
 அவங்க பின்னாலே ஓடிட்டான். திரும்பி
 வரவேயில்லை. டிரான்சிஸ்டரை மறந்தே
 போனான்! நல்லவேளை, இதை நான் பார்த்
 துட்டேன். உடனே எடுத்து வந்து
 வீட்டிலே பத்திரமா வச்சிருந்தேன். இதைத்
 தேடி இவன் வருவான், வருவான்து எதிர்
 பார்த்தேன். வரல்லே. அதனாலே நானே
 கொண்டு வந்திட்டேன். இதோ உங்க
 டிரான்சிஸ்டர்.

[சோமுவின் அப்பாவிடம் கொடுக்
 கிறான்.]

அப்பா : அப்படியா சமாச்சாரம், எல்லாரிடத்
 திலும் வீண்பெருமை பேசுறது. வீண்
 சண்டைக்குப் போறது, படிக்காமே ஊர்
 சுத்தறது—இப்படி வாழ்க்கையைப் பாழாக்
 கிக்கிறுனோ!

அம்மா : இந்த லதா எவ்வளவு நல்ல
 பொண்ணு! நீ தெருவிலே விட்டுட்டு வந்த
 டிரான்சிஸ்டரைப் பத்திரமா எடுத்து வச்சு,
 வீடு தேடிக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறா!

அப்பா : சோமு, உனக்கு வெட்கமாயில்லை? நீ
 இப்படிப் பண்றது உனக்கு மட்டுமா? உன்

அப்பா அம்மாவுக்கும் அவமானத்தைத்
தேடித் தருதே! சே ச சே ச...உன்னை
இனிமேல்...

சோமு : (கண்களில் நீர் வழிய) : அப்பா,
இனிமேல் இந்த மாதிரியெல்லாம் செய்ய
மாட்டேன் அப்பா. வீம்பு பேச மாட்டேன்;
வீண் வம்புக்குப் போக மாட்டேன்; பிறரைக்
கேலி செய்து துன்புறுத்த மாட்டேன்.
ஒழுங்காய்ப் படிச்சு முன்னுக்கு வருவேன்
அப்பா.

அப்பா : சரி, சரி. இப்போ லதாவிடத்திலே
மன்னிப்புக் கேள்.

சோமு : லதா, உண்மையிலேயே நான் திருந்தித்
டேன் லதா. என்னை மன்னிச்சிடு லதா.

லதா : சோமு, மன்னிப்பு எதுக்கு? கண்ணைத்
துடை. நீ நல்லவனா மாறிவிட்டால் எல்
லோருக்குமே நல்லதுதானே? சரி, நான்
வரட்டுமா?

அப்பா : லதா, கொஞ்சம் இரு. இதோ இனிப்புப்
பலகாரம் கொண்டு வாரேன். 300 ரூபாய்
டிரான்சிஸ்டரைப் பத்திரமாய்க் கொண்டு
வந்து சேர்த்தியே.

[அம்மா தட்டு நிறைய இனிப்புக்
கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள்.]

லதா : சோமு, நீயும் எடுத்துக்கோ.

சோமு : (தயங்குகிறான்.)

லதா : சோமு, நீ எடுத்துக்கிட்டாத்தான் நான் எடுத்துக்குவேன். நீதான் திருந்திட்டியே!

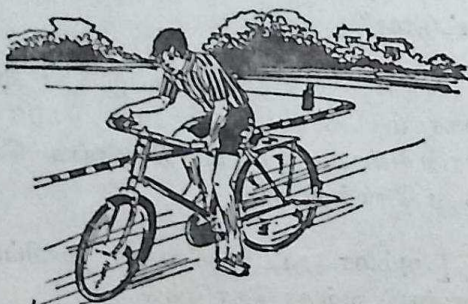
அம்மா : இனிமேல், எங்க சோமு உன் மாதிரி, முரளி மாதிரி நல்ல பிள்ளையாக நடந்துக்குவான்.

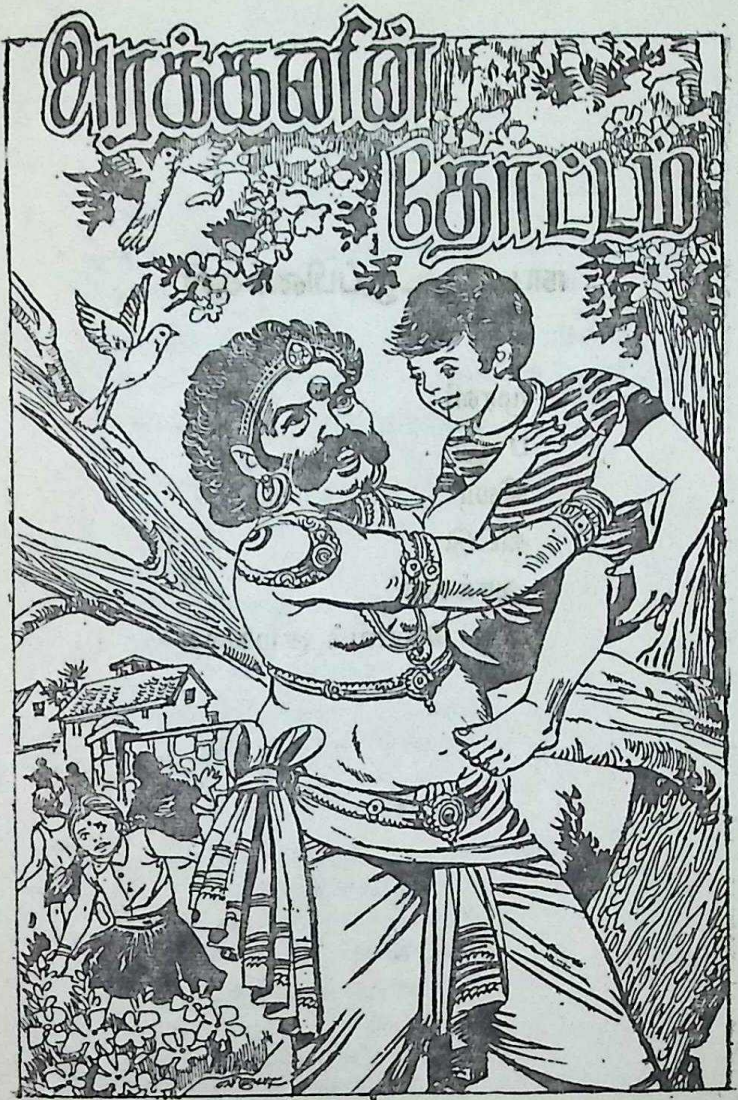
லதா : அப்படினா, உங்க பிள்ளை திருந்தினதுக்கு நீங்களும் ஸ்வீட் சாப்பிட வேண்டாமா? வாங்க, எல்லாரும் சாப்பிடுவோம்.

அப்பா, அம்மா : சரி, சாப்பிடுவோம்.

[நால்வரும் சாப்பிடுகிறார்கள்.]

(திரை)

நாடக உறுப்பினர்கள்

முரளி

பானு

லீலா

கிட்டு

அரக்கன்!

ஒரு தெய்வக் குழந்தை

காட்சி—1

இடம் : அழகான ஒரு தோட்டம்.

பாத்திரங்கள் : குழந்தைகளான முரளி,
பானு, லீலா, கிட்டு, அரக்கன்

[குழந்தைகள் பாடுகிறார்கள். இடை
யிடையே பறவைகளின் ஒலி கேட்கிறது]

தோட்டம் நல்ல தோட்டம்-நம்மைச்

சொக்க வைக்கும் தோட்டம்.

கூட்ட மாக ஒன்றாய் — நாமும்

கூடி ஆடும் தோட்டம்.

பள்ளிக் கூடம் விட்ட —உடன்

பாய்ந்தே ஓடி வருவோம்.

புள்ளி மாணப் போலே —நாமும்

துள்ளிக் குதித்து மகிழ்வோம்.

வண்ண மலர்க ளாலே —நம்மை

மகிழ வைக்கும் செடிகள்!

தின்னத் தின்னப் பழங்கள் —தந்து

சிரமம் தீர்க்கும் மரங்கள் !

கொஞ்சம் கிளியின் குரலும் —கருங்

குயிலின் இசையும், அடடா,

நெஞ்சை அள்ளு கிறதே!—இதை,

நினைக்கும் போதே இன்பம்.

பட்டு விரிப்பைப் போலே —எங்கும்

பசுமை யான புற்கள்!

விட்டுப் போக மனமே —இல்லை.

மிகவும் நல்ல தோட்டம்.

(அரக்கன் வருகிறான்)

அரக்கன் : ஹஹ் ஹஹ் ஹா! விட்டுப் போக
மனமே இல்லையா! யாரது என்
தோட்டத்திலே?

குழந்தைகள் : ஐயையோ. அரக்கன்! அரக்கன்!

அரக்கன் : ம். ம். ஏய் குழந்தைகளா, நான்
இல்லாத சமயத்திலே என் தோட்டத்திலே
வந்து ஆட்டமா போடுகிறீர்கள்! இப்போது
இதை விட்டுப் போகிறீர்களா, என்ன?

குழந்தைகள் : ஐயையோ. இந்த அரக்கன்
பொல்லாதவனாயிருக்கிறானே! இனிமேல்
இங்கே இருக்கவே கூடாது. வாருங்கள்,
வாருங்கள். போய் விடலாம்.

அரக்கன் : ஹஹ்ஹஹ்ஹா! எப்படித் தலை
தெறிக்க ஓடுகிறார்கள்! இந்தத் தோட்டம்
என் சொந்தத் தோட்டம். இனிமேல் யாரும்
இதற்குள் வரக் கூடாது... வராமலிருக்க
ஒரு வழி செய்ய வேண்டும். என்ன
செய்யலாம்?... உம்ம். அதுதான் சரி...
இப்போதே அந்த வேலையைச் செய்து
முடித்து விடுகிறேன்.

காட்சி—2

இடம் : தோட்டத்தின் முன்புறம்.

பாத்திரங்கள் : முரளி, பானு, லீலா, கிட்டு.

முரளி : அடடே, என்ன இது! தோட்டத்தைச் சுற்றி, பெரிய சுவர் இருக்கிறதே! நேற்று இதெல்லாம் இல்லையே! எப்படிப் போவது?

பானு : எல்லாம் அந்த அரக்கன் செய்த வேலையாகத்தான் இருக்கும்.

லீலா : அதோ அந்தச் சுவரைப் பாருங்கள். ஏதோ எழுதியிருக்கிறதே!

கிட்டு : ஆமாம், என்ன எழுதியிருக்கிறது? (படிக்கிறான்.)

‘யாரும் உள்ளே வரக்கூடாது.
மீறினால் தண்டனை கிடைக்கும்.’

பானு : ஐயோ! இனி முன்மாதிரி இந்த அழகான தோட்டத்திலே விளையாட முடியாது போலிருக்கிறதே!

முரளி : விளையாடுகிறதா? கால் வைக்க முடியாதபடி செய்து விட்டானே அந்தக் கல் நெஞ்சுக்காரன்!

லீலா : ஆகா, இந்தத் தோட்டத்திலே நாமெல்லாம் எப்படி ஆடிப் பாடிக் குடியாயிருந்தோம்!

கிட்டு : இனிமேல் தெருவில்தான் நாமெல்லாம் விளையாட வேண்டும்.

லீலா : தெருவிலே விளையாடவே எனக்குப் பிடிக்கிறதில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே புழுதி!

பானு : இல்லாத போனால் ஒரே கல்லு!

லீலா : ஏண்டி பானு, இவ்வளவு நாளும் நாம் இந்தத் தோட்டத்திலே விளையாடினோமே, அப்போது இந்த அரக்கன் எங்கே இருந்தானாம்? இவனை நாம் பார்த்ததே இல்லையே!

பானு : இந்தத் தோட்டம் அவனுக்குத் தான் சொந்தமாம். ஆனால், ஏழு வருஷமாக அவன் இந்த ஊரிலேயே இல்லையாம். அவன் சிநேகிதனைப் பார்க்கப் போயிருந்தானாம். நேற்றுத் தான் திரும்பி வந்தானாம். இதை யெல்லாம் என் தாத்தா சொன்னார்.

லீலா : போனதுதான் போனானே, இன்னொரு வருஷம் அந்தச் சிநேகிதன் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டு வரக் கூடாதோ? நம்முடைய ஆனந்தத்தைக் கெடுக்க ஏன் இப்படி அவசரப்பட்டு வரவேண்டும்?

காட்சி—3

இடம் : தோட்டத்தின் உட்புறம்.

பாத்திரங்கள் : அரக்கன், குழந்தைகள்,
5 வயதுப் பையன் ஒருவன்

அரக்கன் (தனக்குள்) : என்ன இது, ஒரே அதிசயமாயிருக்கிறதே! நானும் இங்கே திரும்பி வந்ததிலிருந்து பார்க்கிறேன். ஒரு செடியிலாவது ஒரு பூ இருக்க வேண்டுமே! ஊஹூம். எந்த மரத்திலேயாவது ஒரு பழம்.

இருக்கிறதா? அதுவும் இல்லை. தினம் பாடிக் கொண்டே இருக்குமே, அந்தப் பறவைகளும் எங்கோ போய்விட்டன! இந்தத் தோட்டமே வெறிச்சென்று இருக்கிறது. வசந்தகாலம், மழைக்காலம், இதெல்லாம் இந்த ஏழெட்டு மாதத்திலே கட்டாயம் வந்திருக்க வேண்டுமே! ஏன் அதெல்லாம் வரவே இல்லை? எப்போதும் ஒரே கோடைக் காலமாயிருக்கிறது. உஷ்ணம் மண்டையைப் பிளக்கிறதே! மரம் செடி கொடிகளெல்லாம் பட்டுப் போயிருக்கின்றன. காற்றும் மிகமிகப் பலமாக அடிக்கிறதே! ஒரே பேய்க் காற்று.

(காற்று அடிக்கும்சத்தம்.)

அப்பா! இப்படியே எத்தனை நாள் இருக்கிறது? வசந்த காலம் சீக்கிரம் வராதா? (ஒரு குயிலின் இனிய குரல் கேட்கிறது.)

ஆகா! எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது! இந்தக் குரல் எங்கிருந்து வருகிறது? அடே, நம் தோட்டத்துக்குள்ளே இருந்துதான் வருகிறது! யார் பாடுவது? ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கலாம்...

அடடே! குயில்தான் பாடுகிறது! என் தோட்டத்திலே குயில் பாடுகிறது! எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கிறது! வெயில் கூடத் தணிந்து விட்டதே! இந்நேரம் 'விர்...விர்' என்று அடித்துக் கொண்டிருந்ததே, அந்தப்

பேய்க் காற்றைக் காணோம்! ஆகா, எப்படி ஜிலுஜிலு என்று தென்றல் காற்று வருகிறது! அந்தக் காற்று சும்மாவா வருகிறது? மலர்களின் மணத்தையும் அல்லவா கொண்டு வருகிறது! சந்தேகமில்லை. என் தோட்டத் துக்கும் வசந்தம் வந்துவிட்டது! ஆம், வசந்தகாலம் வந்துவிட்டது! சந்தேகமே இல்லை! இப்போது என் தோட்டமும் அழகாகத்தான் இருக்கும். எங்கே அது எப்படி இருக்கிறது என்று இந்த வரந்தாவி லிருந்து பார்க்கலாம்.

ஆ! என் தோட்டம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! எவ்வளவு அற்புதமாயிருக்கிறது! ஒவ்வொரு மரத்திலும் பூ இருக்கிறது! காய் இருக்கிறது! பழம் இருக்கிறது! அந்த மரக்கிளைகளெல்லாம் எவ்வளவு உற்சாகமாக ஆடுகின்றன! அந்தக் கிளைகளிலே இருப்பது—யார்? குழந்தைகளா? ஆம், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள்! ஆனந்தமாக அந்தக் கிளைகளில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்! அவர்களைச் சுற்றிச் சுற்றி அல்லவா பறவைகள் பாடி வருகின்றன! எப்படி அவர்கள் உள்ளே வந்தார்கள்...? ஓகோ, சுவரில் இருக்கிறதே, ஒரு சிறு ஓட்டை, அதன் வழியாகத்தான் வந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் இங்கு வராதிருந்தால் என் தோட்டம் இப்படி மாறியிருக்குமா? நான் இவ்வளவு ஆனந்

தத்தையும் அனுபவிக்க முடியுமா? இப்போது தான் தெரிகிறது. இவ்வளவு நாட்களும் குழந்தைகள் வராததால்தான் தோட்டத்தில் வசந்தகாலம் வராமல் இருந்துவிட்டது. அன்று குழந்தைகளை விரட்டியடித்தேனே, நான் எவ்வளவு சுயநலக்காரன்! ஆனால், சற்று நேரத்துக்கு முன்பு வரைதான் நான் சுயநலக்காரனாயிருந்தேன். இப்போது நான் சுயநலக்காரன் அல்ல. இனி எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் இந்தத் தோட்டம் சொந்தம்.

குழந்தைகள் : (பாடுகிறார்கள்.)

தோட்டம் நல்ல தோட்டம்—நம்மைச்
சொக்க வைக்கும் தோட்டம்.

அரக்கன் : ஆகா! எவ்வளவு ஆனந்தமாக அந்தக் குழந்தைகள் பாடுகிறார்கள்! அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கும் ஒரே ஆனந்தமாயிருக்கிறது... அட்டே, அந்த மூலையில் ஒரு குழந்தை நிற்பது போலத் தெரிகிறதே!...ம்...ஆமாம். ஒரு சிறு பையன் தான் நிற்கிறான். அவன் இருக்கும் இடம் மட்டும் பசுமையாக இல்லையே! அங்கே நிற்கும் மரம்கூட இலையெல்லாம் உதிர்ந்து பட்ட மரம்போல் இருக்கிறதே! அந்தப் பையன் அங்கே என்ன செய்கிறான்? ஓகோ, அந்த மரத்திலே அவன் ஏறப் பார்க்கிறான்

போலிருக்கிறது. ஆனால் பாவம், அவனால் முடியவில்லை.

பையன் : (அழுகிறான்) ம்...ம்...ம்... எல்லாரும் ஏறியிருக்கிறாங்க. எனக்கு மட்டும் முடியவே இல்லையே!

அரக்கன் : பாவம், அவன் அழுகிறான். அவனை மரத்திலே தூக்கிவிட்டால்தான் அவன் அழுகை நிற்கும். இதோ, நானே அந்த இடத்திற்குப் போகிறேன். அவனை ஒரு கிளையிலே தூக்கி வைக்கிறேன்.

[அரக்கன் வருவதைக் கண்டு மற்றக் குழந்தைகள் பயந்து ஓடுதல்]

கிட்டு : ஐயையோ, அரக்கன்! அரக்கன் கிட்டத்திலே வந்துவிட்டான்!

முரளி : ஏய் சோமு, குதிடா.

பானு : லீலா, ஓடிவா, ஓடிவா. ம்...சீக்கிரம்.

கிட்டு : ஐயையோ, இவன் பொல்லாதவன். இங்கே நிற்கவே கூடாது! ஆபத்து!

அரக்கன் : பாவம், என்னைப் பார்த்தல்லவா இந்தக் குழந்தைகள் ஓடுகிறார்கள்? ஆ, இது என்ன! அவர்கள் ஓடியதும் இந்தத் தோட்டம் மறுபடியும் வெறிச்சென்று இருக்கிறதே! பறவைகளெல்லாம் பறந்தோடி

விட்டனவே! மரம் செடி கொடிகளெல்லாம்
பட்டுப் போய் விட்டனவே! பேய்க் காற்றும்
சீறிச் சீறி அடிக்கிறதே!

[காற்று பலமாக அடித்தல்.]

ஆமாம், எல்லோரும் ஓடிவிட்டார்கள்.
ஆனால், அந்தப் பையன் மட்டும் அழுது
கொண்டு அங்கேயே நிற்கிறானே! சரி, நாம்
அவனைக் கிளையிலே ஏற்றிவிடுவோம்.
அவனாவது ஆனந்தமாக இருக்கட்டும்.

[பையனை அரக்கன் கிளையிலே
தூக்கி வைக்கிறான். மரம் தழைக்கிறது!]

ஆ! இது என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே!
இந்தப் பையனைக் கிளையிலே தூக்கி வைத்
ததும், இந்த மரம் தழைத்து விட்டதே!
பூவும், காயும், கனியும், அடடா! எப்படிச்
செழிப்போடு இருக்கின்றன! இந் த ப்
பையனைச் சுற்றிப் பறவைகளும் ஆனந்த
மாகப் பாடிக்கொண்டே வட்டமிடு
கின்றன!...என்னடா தம்பி, கை இரண்டை
யும் நீட்டுகிறாயே! பக்கத்திலே வரவேண்
டுமா? இதோ வந்துவிட்டேன்.

பையன் : (முத்தம் கொடுக்கிறான்.)

அரக்கன் : ஆகா! த்ஸௌ, த்ஸௌ. தம்பி, நீ
கொடுத்த முத்தம் எனக்கு எவ்வளவு
இன்பத்தைக் கொடுக்கிறது, தெரியுமா?

தம்பி, நீ நல்ல பையன். இங்கே நீ தினமும் ஆனந்தமாக ஆடலாம், பாடலாம். நான் தடுக்கவே மாட்டேன்.

பாணு : (தூரத்தில் நின்றபடி) இது என்னடி அதிசயமாயிருக்கிறது! அந்தப் பையனோடு அரக்கன் பிரியமாக விளையாடுகிறானே!

லீலா : ஆமாண்டி. அந்தப் பையனும் தைரியமாக அரக்கனுக்கு முத்தம் கொடுக்கிறானே! அவனோடு சிரித்துப் பேசுகிறானே, அதிசயந்தான்!

கிட்டு : அட்டே, அரக்கன் இப்போது நல்லவன் ஆகிவிட்டான் போலிருக்கிறது! அந்தச் சின்னப் பையனுக்கு இருக்கிற தைரியம் நமக்கும் இல்லையா? வாருங்கள். நாமும் பயப்படாமல் திரும்பவும் போவோம். மரக்கிளைகளிலே ஏறி முன்போல் ஆனந்தமாக ஆடலாம்.

மற்றவர்கள் : உம்...ம் ..இதோ நாங்களும் வருகிறோம்.

அரக்கன் : குழந்தைகளா, வாருங்கள். தைரியமாக வாருங்கள். துளிக்கூடப் பயம் வேண்டாம். இனிமேல் இந்தத் தோட்டம் யாருடையது தெரியுமா? உங்களுடையதேதான்! சந்தேகமே இல்லை. இதோ இப்போதே தோட்டத்தைச் சுற்றியுள்ள சுவரை இடித்து

விடப் போகிறேன். இனி நீங்கள் தாராளமாக வரலாம். ஆனந்தமாக ஆடிப் பாடலாம். ஆனால், ஒரே ஒரு நிபந்தனை. என்னையும் உங்களோடு விளையாடச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சரிதானா?

குழந்தைகள் : ஹிஹிஹி. அப்படியே வா, விளையாடலாம்.

[பாட்டின் முதல் இரு அடிகளைப் பாடுகிறார்கள். அரக்கனும், சேர்ந்து பாடுகிறான்.]

காட்சி—4

இடம் : தோட்டத்தின் உட்புறம்.

பாத்திரங்கள் : அரக்கன், குழந்தைகள்.

கிட்டு : அரக்க மாமா, விளக்கு வைக்கிற நேரம் வந்துவிட்டது. நாங்களெல்லாம் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். போய் வரட்டுமா?

அரக்கன் : (ஏக்கத்துடன்): வீட்டுக்கா போகிறீர்கள்?...சரி, நேரமாகி விட்டது. அம்மா அப்பா தேடுவார்கள். இன்றைக்கு வந்தது போல் நாளைக்கும் மறக்காமல் வரவேண்டும். என்ன, சரிதானா?

குழந்தைகள் : கட்டாயம் வருவோம். நிச்சயம் வருவோம்,

அரக்கன் : ஆமாம், அந்தச் சின்னப் பையன் எங்கே? மரத்திலே நான் தூக்கி விட்டேனே, அவனைத்தான் கேட்கிறேன்.

கிட்டு : தெரியவில்லையே! முன்னாலே போய் விட்டான் போலிருக்கிறது.

அரக்கன் : சரி, நாளைக்கு வரும்போது அவனையும் மறக்காமல் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கள். என்ன, கூட்டி வருவீர்களா?

லீலா : அந்தப் பையனை நான் இதற்குமுன் பார்த்ததே இல்லையே! ஏண்டி, பானு, நீ பார்த்திருக்கிறாயா?

பானு : எனக்கும் அவனைத் தெரியவே தெரியாதே!

கிட்டு : ஆமாம். நானும் பார்த்ததே இல்லை. வேறு யாருக்காவது தெரியுமா?

மற்றவர்கள் : தெரியாது, தெரியாது.

அரக்கன் : யாருக்குமே தெரியாதா? சரி, நாளைக்குப் பார்க்கலாம்; கட்டாயம் அவன் வருவான்.

காட்சி 5

இடம் : தோட்டத்தின் உட்புறம்.

பாத்திரங்கள் : அரக்கன், ஐந்து வயதுப் பையன்.

அரக்கன் : (தனியாக): என்னுடைய தோட்டத்தில் எத்தனையோ மலர்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், இந்த மலர்கள் எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் அழகான மலர்கள் குழந்தைகள் தான். அதில் சந்தேகமே இல்லை! தினந்தோறும் அவர்கள் இங்கே வருவதும், ஆனந்தமாக ஆடிப் பாடித் திரிவதும் எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியளிக்கின்றன...! ஆனாலும், எனக்கு ஒரே ஒரு வருத்தம் அன்று நான் மரக்கிளையில் ஏற்றிவிட்டேனே, அந்தப் பையனை அன்று பார்த்தது தான். அதற்குப் பிறகு அவன் வரவே இல்லையே! அவன் எங்கே போயிருப்பான்? யாரைக் கேட்டாலும் தெரியாது, தெரியாது என்கிறார்களே...ஆ! அது என்ன! மிகவும் பிரகாசமான ஒளி! அந்த மூலையில் தெரிகிறதே! அந்த மரம் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது! வெள்ளிப் பூக்கள்! தங்கப் பழங்கள்! ஆகா! அற்புதம்! அற்புதம்.....! அட்டே! அதோ, அதோ இவ்வளவு நாளாக நான் ஏங்கி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதே பையன் நிற்கிறானே! இதோ, இப்போதே நான் அவனிடம் ஓடுகிறேன்.....

தம்பி, வந்து விட்டாயா? உன்னை இவ்வளவு காலமாகக் காணாமல் ஏங்கிப் போயிருந்தேன். நல்ல காலம்; வந்துவிட்டாய்!

பையன் : ஆம், வந்துவிட்டேன். இங்கே விளையாடத்தான் வந்திருக்கிறேன். இன்றைக்கு

ஒரே ஒருநாள் மட்டும் நான் இங்கே விளையாடலாமா?

அரக்கன் : ஒரு நாளா? எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் நீ விளையாடலாம்.

பையன் : இல்லை. நான் இன்றைக்கு மட்டும்தான் இங்கே விளையாடப் போகிறேன்.

அரக்கன் : அப்புறம்?

பையன் : உன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு என்னுடைய தோட்டத்துக்குப் போகப் போகிறேன்.

அரக்கன் : உன்னுடைய தோட்டமா! அது எங்கே இருக்கிறது?

பையன் : என்னுடைய தோட்டத்தைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? அதுதான் சொ-ர்-க்-க-ம்.

அரக்கன் : சொர்க்கமா?...அப்படியானால் நீ-இல்லை, தாங்கள்—கடவுள்! ஆகா! நான் பாக்கியம் செய்தவன்! கடவுளே நேரில் வந்திருக்கிறார்! என்னை அழைத்துப்போக வந்திருக்கிறார்! இதோ, இப்போதே நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

பையன் : ம்...புறப்படு. உன் தோட்டத்திலே நீ குழந்தைகளுக்கு இன்பமளித்தாய். என் தோட்டமாகிய சொர்க்கத்திலே நான் உனக்கு இன்பமளிக்கிறேன், வா, போகலாம்.

(திரை)

(ஆஸ்கார் ஒயில்ட் (Oscar Wilde) எழுதிய 'Selfish Giant' என்பதன் தழுவல்.)

